

Ultimul Nostalgic

Dumitru Dumitrescu

DUMITRU DUMITRESCU
ULTIMUL NOSTALGIC

Editor: Dragon Mihai NEDELCU
Machetare grafică: Dragon Mihai NEDELCU

Copyright© 2021
Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMITRESCU, DUMITRU

Ultimul nostalgic / Dumitru Dumitrescu -
Drobeta Turnu-Severin : Editura Ștef, 2021

Conține bibliogr.

ISBN 978-606-991-229-4

DUMITRU DUMITRESCU

**ULTIMUL
NOSTALGIC**

OP 4 CP 401
Drobeta Tr.-Severin
+40 744 495 186

e-mail: office.editurastef@yahoo.com
office.editurastef@gmail.com

ISBN: 978-606-991-229-4

Motto:

Nostalgia amintirilor frumoase (care ne mai dau bătaie de cap uneori), este prin ea însăși o șansă în plus de a prinde biletul următor la caruselul universal al trăirii.

E TIMP DESTUL

Aș vrea să cred că nu trăiesc degeaba
Chiar dacă-n zări mă împresoară valuri,
E timp destul să-mi termin toată treaba
Acestui veac bine-ancorat de maluri.
Mi-e dor să-alerg pe puntea dintre vise
Aș vrea să-ating corolele de stele,
Sunt conștient că-n acest mod trăite
Clipele-n piept îmi sta-vor cumițele:
Inconștient de scopul meu irumpe
Un moft meschin de-aiurea ce mă doare,
Luată de vânt și dusă ca o luntre
Viața prin zbor să-i steie la picioare
Făr' de-nțeles mi-au împletit văd munții
Odgoane lungi, hotare peste grind,
Întinse-n zări cam la 'nălțimea frunții
Oricând să pot de ele să mă prind.
Doresc să cred că nu trăiesc degeaba,
Mi-e dor să-alerg pe-aleea dintre vise,
În urma mea nu-i nimeni pare-mi-se
Cu gând de rău să-mi strice toată treaba.

JERTFIND LUMINI

Și de va fi o altă primăvară
cu umbre reci din iarna care pierde
Sălbăticit divinul scos din temniți
va sta-ntr-un țarc de fragede nuiete.
Ca pajiștea profundă să răsară
de peste tot plăpândeale popoare
Fără vreun gând din turmă ca să scape
aprend lumini în oarbe sanctuare.
Gândirea mea absurdă prinsă-n cratimi
cu vechi povești pe boabele de rouă,
Desparte iar mestecenii de paltini
precum ai da pădurea toată-n două;
Și de va fi o altă rânduială ca-n Babilon
- nicicum să ne-nțelegem-,
Sălbăticit divinul, fără țintă
ne va pofti pe urma lui să mergem.
Captivă-n iesle limba de popoare
aiuritor stâlcită cât se poate,
Jertfind lumini prin ele-nnoitoare
o-aud din nou în flăcări cum se zbate.
Sfinți răstigniți pe cruci imagine
îmi spun să ies din topica comună
A unei lumi din start sălbăticite
și să gândesc pe limba mea română.
Privind cum cresc pădurile la soare
în mantra lor a nu știu câta oară,
Aș vrea să isc plăpândeale popoare
jertfind lumini
ca peste țarc... să sară.

PUSTIUL

A tot crescut pustiul și-anul ăsta
De arșiță curând va fi nisip,
Că suntem robi ai unui arhetip
Rămânem doar cu numele și vârsta;
Neverosimil timpul căpcăun
Mușcă hulpav singurătăți virgine,
Foarte de preț fiind carnea de pe mine
I-am pus aripi... să-arăt ca un păun;
Că nu consimt durerea și nici graba
Stării de stres ce-mi macină 'lăuntrul,
Bătut de ani până să-mi iasă untul
Aproape-un veac mă voi fãli degeaba.
Țărâna toată-i un covor de chipuri
Pe zări să dea mirajul unor vremi,
Întruchipând păuni europeni
Ies din nisip popoare de-arhetipuri.
A tot crescut pustiul și-anul ăsta,
De-atâta zel a dat-o-n pandemie,
În loc de munți e-o searbădă câmpie
Din noi păstrând doar...
numele și vârsta.

NOSTALGICE

Trecea poetul peste grui
Iscând zvâcniri de lucruri sfinte,
Trecea știind că-n jurul lui
Roiesc șiraguri de cuvinte.
Nanicând i-a fost ce-i este dat
Acces la lucruri ne-nțelese,
C-un ochi pe vânturi rezemat
Nostalgice-amintiri să țese
I-era de-ajuns și-un fir de fum
Izvor al unui gând stingher,
De broderit pe-un voal nocturn
Undeva-n spațiul efemer,
Nanicând i-a fost ce-i este dat
Cât de puțin să lăcrămeze,
Ce timp hain și, ce păcat
Gândul cel bun să-l întristeze,
Fire din gene că și-a tras
Nostalgice-amintiri să țese,
De-aceea-n lacrimi pe obraz
Îi curg trăiri neînțelese.

MĂȘTI

Din vechi ruini cu umbrele confuze
Adie-un iz de minți carantinate,
Virusi perfizi prosperă în cetate
Aduși angro de-aceleași călăuze.
Recent sosiți pe indolența obștii
Snobii flămânzi cu fler occidental
Ne vând "Covid" în marele-aprozar
Cu măști de praf, vândute la toți proștii.
Variatăți sublime-ale tăcerii
Prin izolări ne-aduc adieri plaste,
Zorind cu bani jachetele albastre
Să dea amenzi pe stradă ca hingherii
Noii satrapii mascați în altruști
Țipă cu zel dictonul: "Homo sum"!
Stropind în jur cu apă și săpun
Scot la mezat un cor de activiști
Să țină-n frâu civili-n carantină,
Seniorii blânzi să steie la ferestre,
Pân' -va veni vaccinul care, este...
Ne vor fura cu urna lor mobilă.

COMPLICAT

Trec viruși gri încolonați pe strada mea
Plouă cu sfic de vreme rea prin parcul trist,
Mă-așez pe ciuci să cuget drept dacă-aș putea
Și-nghit în sec de frica lor
ca la dentist.

În ăst' răstimp e cel mai greu să fii poet
Marcat de griji precum un sfânt vânând răbdări,
Cu ochii-nchiși spre merii copti de pe tapet
Caut nervos să gust ce nu-i,
pus în cămări.

Mai complicat decât atât poate că-ar fi,
Al lumii trai într-un oraș înfometat,
Că e sublim măcar un ceas de mers pe zi
Invoc nădejdi să prind ceva
bun de mâncat.

Trec viruși gri încolonați pe strada mea
Ca un îndemn la un protest de ghiftuiți,
Că ne mâncăm noi între noi fără perdea
Nu-i loc de pus prag între hoți...
și prăduiți.

VERSET NAIIV

Versetul meu dealul nocturn
Coboară-ncet cu ochi-nchiși,
E semn că-n marele oraș
Se scurg în stropi pe vechiul turn
Aștri rămași încă aprinși.

Grozave vești respiră-adânc
Să spună ce-au de povestit,
Luata din zbor ca proaspete
Hoțu-mi de gând, ce pacoste...
Le va sorta la cântărit.

Bine ar fi dacă i-aș da
Vreo două palme-adevărate!
De multe lucruri m-ar scuti,
Poate că-așa s-ar mai feri
Și el,... de cele mai picante.

Versetul meu cu ochi-nchiși
Coboară-ncet înspre oraș,
Aștri căzuți pe vechiul turn
Au ars de tot, s-au făcut scrum
Soarele-n deal urcă pieptiș,

Zorii răsar din stejăriș
Să-adune scrumul...
Pe fărăș.

VREMURI

Intrigat peste măsură de principii, reguli, trai,
M-a trimis cu-o undă timpul pân'-la porțile
de rai
Ca năluca peste vremuri, fulger în destrucție
Trup de om pe slava sortii zburând
fără aripioare
Curios și el să treacă de neant să vadă ce-i,
Raiul despre care toți spun că ar fi
grădina Evei;
Tremurând împurpurate pe-aici florile de leandri
Zorind șarpele să-și urce în măr
câțiva copilandri,
Ca să-l fac atent pe Abel dus la adunat de cioate
Pentru foc știind că-Adamul culegea
la mere coapte,
Am strigat tare la dânsul însă-am fost lovit cu pietre
De Cain, fără să aibă nicio urmă
de regrete!
Tremurând împurpurate și rămase fără grai
Florile grădinii Evei mi-au închis
poarta la rai;
Umilit peste măsură, flutur fără aripioare
mi-este dat să-aștept trăsura...
vremurilor viitoare.

TELELEUL

Aș vrea să beau cu sete ploi de stele
Aș vrea să simt pe buze-un curcubeu,
Să scap întreg din visele rebele
Sluțește-mi Doamne chipul de ateu,
Îngrijorat în primul rând de mine,
Plin de frustrări în neant să stau pitit,
Sub măști de fum, bețiv fără rușine
Scapă-mă Tu, de-acest blestem cumplit!
Fiindcă-am produs un val de turbulențe
Printre colegi dorind să-i amăgesc,
Arhiereu al propriei demențe
Forțând să rup sigiliul la clemențe
Mă-agit nervos, nicigând să mă opresc;
Prin culpa mea, avid de epatare
Nu vreau să ard ca steaua din Betleem,
Bețiv năuc pe strada vieții Doamne,
Blestemul meu purtat ca un totem
Îmi dă să beau din nori fără rușine
Ploi ce s-au strâns pe-un arc de curcubeu,
Sporovoid de la Adam-citire
Despre un leac de revenit în fire,
Fără de saț duhnind a fericire...
Umblu pe străzi ca omul teleleu.

NATURĂ STATICĂ

Mă fascinează gingășia florilor
care-mi surâd misterioase
Din tablouri, fără să-mi treacă prin gând
nici măcar o dată pe an
Să le șterg frumoasele rame
de praful depus în straturi
Pe mărginarul de lemn
cu sclipici de sifed;
Natura-i statică. Amorul din mine
dogorește asemeni
Focului de vară pâlpâind misterios
la poarta vieții unde să-mi pierd
Prin metempsihoză
obsesiile de dinaintea
Metamorfozei. De aceea mă intrigă
uimirea savanților sentimentali care,
Chiar dacă nu pot dialoga
cu fantomele spațiului
Dintre adio și, la revedere,
au oricum la îndemână
Alternativa de a scrie măcar un rând
despre acest lucru.

NINGE ÎN MAI

Din nori tulburi mă pătrunde
un frig vânăt ne-nșeles,
Ninge-n mai de parcă-i iarnă
bat furtuni, nu știu de unde
Că sunt albi de flori salcâmii...
lumea-i dusă la cules;

Limba cucului mă-alină
cu acelaș dulce foc,
În contrast cu vremea rece
îl ascult pân-la surdină,
Mistuindu-mi iarna-ntinsă
pe-albul florilor de soc.

Ninge-n mai cam de o schioapă
cât să țină-n stână mieii,
Zbârnâie prin stupi albina
încurcată de la treabă,
Îndemnați de-un duh zănatic
nuci-și scutură cerceii.

Din zări tulburi mă pătrunde
rece o fulgerătură,
Ies toți melcii de prin case
la păscut, frunzele-s ude,
Teii trag și ei să-nfioară
pe văi, fulgerele tună.

Anul ăsta precum vedeți
vremea sigur ne-a sedus:
Dacă Mai a-ncurcat treaba
cu-acest zbră, putem să credem
Că nu-s albi de flori salcâmiei ci...
de iarna ce s-a dus!

NU-I TIMP DE STAT

Nu vreau să-ndur a dogmelor plăcere
Cuprinse-n legi de parveniți și caste,
N-am cum să stau când bruma vieții noastre
Sub tălpi de struți strivită-i până pierе.
Sunt tot mai răi și fără de rușine
Cei de la vârf care-ntre ei se spală,
Clica de struți din noua rânduială
Include-n legi favoruri pentru sine.
Tot ce-mi doresc n-am spus-o niciodată!
Că-s cerșetor printre străini vai, mie
Ajuns de răs cu țara-n anarhie
Mâna de-ntind îmi este iar prădată.
De-aceea stau pe vremuri ca un prag
De-a curmeziș torențele să-nfrunt,
Nu-i timp de stat, mai mult decât oricând
Cu-alici de plumb în struți eu am să trag!
Rușinea mea cu fie-ce clipită,
Crește-n avans precum un titirez,
Știind că am frați ce nu pot să-i salvez
Simțesc că mor, de inimă zdrobită.

.....

- Nu insista,
Îmi spune-n șoaptă moartea,
- Să mă cunoști, de ce ești curios?
Că ești grăbit, greșeala ta-i, știi bine
Sunt peste tot oriund' ți-ar fi departea,
Mă hărțuiești de parcă-ai vrea cu mine
Amor să faci și, nu-i deloc frumos!
În profunzimea stării de repaos

Dacă-ai să-ajungi orbit a mă supune,
Scârbit vei fi de-a cărnii-ți goliciune
Cu iz de hoit pe-ntunecatul haos.
Să nu sfârșești ca lemnul ros de carii
Nu te grăbi, mai bine stai la pândă,
Nu vei avea deloc sorți de izbândă
Pe drumul tău iscat de vise stranii.
Când straniu ți-e și cel mai simplu gest
Fii circumspect la toate ce preumblă,
Și duh de-ai fi ca rupt din Dumnezeu.
Să faci amor cu mine-i...
Un incest.

.....

Stegarul de la mitind privind luna
Ca pe o pâine caldă și cuminte,
Postind trei luni cu gândul la plăcinte
Era convins că tot va primi una;
De-aceea își pusese o cocardă
Lângă rever ca nu cumva să uite
După miting să stea la rând, în frunte
Poftind cu dor plăcinta cea mai caldă;
Nu-i timp de stat, pus de ortaci să zbiere
Ca un falit eliberat din casă,
Ce bun prilej din carceră să iasă
Iubind nespus plăcintele cu miere,
După o zi de îmbrânceli și coate
Stegarul de la miting privind luna,
Înghite-n sec, plăcinte nu-s... niciuna!
Că-a fost mințit mult mai adânc îl roade.
Postind trei luni, stegarul mioritic
Șade-aplecat că-l supără stomacul,
Nu-i timp de stat căci îi va da iar statul
Amenzi la plic...
să nu mai facă miting,

.....

Nu mi-e ușor să spun că,
Într-o zi de vineri au scârțâit
Și pentru mine aripile
Păsării slavei
Până-n umezeala adâncurilor
În plânsete de prunc, să mă nasc.
Inconștient de consecințe
M-am furișat pe sub aripi
Și am sărit în gol așa cum eram
Sămânță de om pe Calea Lactee,
Neștiind că risc să fiu strivit
De valurile vremurilor de peste tot
La contactul cu viața.
Norocul meu a fost timpul, care,
M-a așezat într-un sac la dospit
Atât cât să cresc și să capăt
Până la vârsta de-acum
Și puțină minte;
La fel de greu este și faptul
Că nu cunosc ziua de întoarcere
A pasării slavei spre a mă recupera
Din valurile vremurilor;
Cu toate că trec prin ea an de an,
Nici acum, după șaizeci de cicluri
Ținut la dospit,
Nu înțeleg de ce cade în sarcina altora
Să cunoască sosirea ei și,
De ce nu sunt eu cel îndrituit
s-o aniversez!

.....

Ca o omidă-n frunze se năzare
Boala de ieri, ce zi nefericită!
Intră-n cocon și ultima omidă

Să prindă-aripi prin metamorfozare;
Fum din altar respiră o icoană,
Se dă cu spirt pe clanța de la ușă,
- Spală-te des, (îmi spune o mătușă)
Respectă-n "mall" distanța socială!
Duhul "covid" ne caută o vină
Că-am prins aripi de vreme-ntârziată,
Opriți în vămi de-omida-nfuriată
Vama de, fapt, e-un fel de carantină.
Nu-i timp de stat de-altfel, nici în casă
Morbul e-n noi, ce zi nefericită!
Duși la darac coconii de omidă
Sunt trași pe rând în fire de mătasă.
Că-am prins aripi de vreme-ntârziată
Fum din altar respiră o icoană,
Păstrând trei coți distanța socială
- Vom fi tot noi?
    Probabil,... niciodată!

ECLIPSĂ PARȚIALĂ
21.06.2020

Îmi bate-n geam solstițiul
de crapă șandramaua,
Mult mai sfioși par zorii că-i vremea austeră,
Încă un ceas lumina va sta la barieră
Ca eu privind la dânsa să-mi beau tihnit cafeaua;
Mă ține treaz o umbră de lună sedefie
Ce semn din ochi îmi face să o aștept în pat,
Pe plită-mi fierbe apa, miroase-a ars, ciudat...
De-atâta stres lumina, din albă-i pământie;
La fel ca mine-s și-alții ce pot privi solstițiul
Ingrijorați de umbre ca-ntr-un triaj modern
Unde îmi stau la coadă vagoanele de tren
Ieșite din revizii să-nceapă iar serviciul;
Îndrăgostit de lună cu capul până-n nori
Aș prelungi eclipsa de soare parțială,
Pe plită-mi fierbe apa, irump lumini pe-afară
De-ai zice că prin curte în flăcări ard comori.
Mă ține treaz o ceașcă cu aburi de cafea
Într-un crepuscul straniu de noapte austeră,
Un ceas va sta lumina-n priveghi la barieră
Poftind și ea o gură
de zaț din ceașca mea.

ADÂNCATA

A săgetat un fulger oceanul din înalțuri
Trecând lumina-i albă prin rariștea de nori,
Descătușată ploaia cu relele-i năravuri
Mi-a izgonit spre crânguri
    un cârd zburlit de ciori;
De-altfel și-un bicisnic de vânt 'naintea ploii
Redirijând torenții pe drumul de asfalt,
De parcă doi zei strașnici în zale de cobalt
S-au pus să rupă podul
    zidit pe „Vadul Oii”,
Grăbiți să deie liber depresiei dintrânșii
Au dus din curți gunoiul spre mlaștina rușinii,
Cu sufletul cât nuca pe strada mea vecinii
Mi s-au ascuns de ploaie
    pe-unde-au putut și dâșșii.
Cadavrul unui câine a fost zărit în apă,
Nu-i bine ci-i pericol să stai în "Adâncata"!
Mai rău de-atât, torenții la temelii ne sapă
Că-nfricoșat spun sincer:
    - Mă mut de-aici și... gata!

AZI, ÎNCOTRO ?

La masa de lucru a fiecărei dimineți
Plină cu litere și semne bizare
Mă-ntreb buimac: - Azi, încotro?
Până să se trezească vorbăria din mine
Aleg o piatră mai acătării de pus sub limbă
Macar un sfert de ceas, ca să pot simți
Plaiul ogorului de la capătul poeziei unde,
Se află următoarea țintă spre care s-o apuc.
Adie din plai un miros îmbătător de flori
Și fete frumoase.
Pământul mustește-a cuvinte,
Cuvintele mustesc a dorinți,
Dorințele-mi caută un plug cu brăzdarul de fier
Să ar cu el până la epuizare, toată ziua.
Visul nopții transformat în gând
Așteaptă și el să fie înhămat
La atelajul de lucru al zilei;
Până să se reverse vorbăria din mine
Încă de la mijlocul poeziei neterminate de ieri,
Preț de o clipă a apărut și ținta
Spre care să arunc cu privirea!
Jur-împrejur adie miresme îmbătătoare
De flori și fete frumoase.
Zorii zburdă nestingheriți pe
Ogorul mirific al limbii mele românești.

La masa de lucru a dimineții de azi
Ca niciodată pământul,- din brazdele
Cuvintelor frumos rânduite-,
Înainte de a pune mâna pe coarnele plugului
Ori de a mai planifica altceva,
Mă întreabă scurt și răspicat:
- Azi, încotro ?

DIN VECHI REVOLTE

Din vechi revolte 'năbușite
splendori de vise în ruine
Se zbat prin țările străine
ca niște păsări
părăsite;
În ruga mea cea de pripas
la mari icoane-ntâmplătoare
Cu fețe ne-nduplecătoare
închise țările-au
rămas;
Din ele zboară corbi de frig
să-mi strângă visele-ntr-un coș,
Fără-a le-aduce vreun reproș
gândindu-mă să nu-i
rețin,
Mă rog de țări întâmplătoare
să-mi lase una cel puțin
Dintre splendori, s-o scap de chin
cu vorbe
înduioșătoare.
La ruga mea cea de pripas
ca o revoltă de suspine,
Splendori de vise în ruine
prin țări străine...
au rămas.

FRACUL ALBASTRU

Atâta dor mi-a fost în noapte-aceea
Să te revâd trecând Amor măiastru,
De printre nori cu aure celeste
Erump scânteii din fracul tău albastru;
Doamne din cer la vârsta mea dă-mi pace,
Nu îmi stârni ce-am dat demult uitării,
Printre-amintiri în clipe de repaos
C-un junghi în piept la capătul răbdării
Atâta dor îmi e până la lacrimi
De un surâs cu iz de flori virgine,
Nu mă-ntrista! La vârsta mea nu-i cazul
Să gust din nou iubirile păgâne!
Ce să mai zic... de, fapt, când toate-s zise
Între Amor și Dumnezeu e-o taină,
După cum văd printre lumini și umbre
Stând amândoi, purtând aceeași haină
Atât de greu îmi e să pot distinge
Care cum e sclipind prin nori, măiastru,
Dragoste fiind și Dumnezeu, și-Amorul,
Erump scânteii din fracul lor albastru.

CAVIAR

E foamete mare
nu-i glumă, nu-i vis,
Te roade stomacul aiurea în gol,
Sedus cu arome din tortul promis
Cu gura-nclăștată de rău și minciună
Nștiind cum se face să ceri de pomană,
toți dinții din față te dor!
E-o sete cumplită
și-i vaier ce simți,
De furturi sacaua pe doage-i uscată,
Să bei ce-ți dau alții mai rău te-nfierbânți,
Cu ștreangul în mână zbiera-vei la stele
Din stele arome să-ți picure-n gură
rămas-ai cu buza umflată!
Ce timpuri burgheze...
oho, democate!
Imboldul de haită cu fler liberal
Incită partide, împarte dreptate,
Guverne din umbră mimează schimbarea,
ce vremuri!
Când unii te-nșeală cu tortul
ceialți îți promit: ... caviar.

ȘI DACĂ-AR FI

Și dacă-ar fi o mămăligă mare
Lângă un caș de brânză ca și dânsa,
Tot s-ar găsi vreo câțiva neica-plânsa
Să pună scrum în apa din căldare.
Nu știi de ce mereu fac mofturi unii
E-așa de greu trăitul împreună?
Chiar și-n pustiu când florile se-adună
De dragul lor se-nvârt în cerc lăstunii;
De ce doar noi ca proștii fără minte
Ne lăcomim și-apoi ne scoatem ochii,
De ce săpăm cu sârg la fundul gropii
Vecinului, să nu ne-o ia 'nainte
Cred că-i blestem sau, poate-o nebunie
De-atâta trai cu mese-mbelșugate,
Invidioși pofti-vom mai departe
Chiar și-mbuibați... ce-au alții-n farfurie;
Și dacă-ar fi o pară mălăiață
Lângă un coș cu pere ca și dânsa,
Tot s-ar găsi vreo câțiva neica-plânsa
Spunând de ea că-i galbenă ori, creață
Reinventând motive-nchipuite
Lipsiți de tact când ceva nu le iese,
Din egoism vor da cu piatra-n mese
Chiar și la morți... să nu le-o ia 'nainte.

MINUNEA MEA

Când din cer albă și pură într-un voal de catifea
La fereastra pleoapei mele ai să- apari
    lumina mea,
Ca și purpura-ntre ape renăscând dorinți virgine
Scânteind fără de vlagă până să pătrunzi
    în mine,
Îți voi da din zestrea firii tot ce ține de lăuntru-mi
Trist de-atâta-nsingurare, reînsuflețit
    prin plânsu-mi
Ah, cum ard stelele nopții de la capătul genunii
Când de dincolo de margini, mărginind
    hotarul lumii
Pătrunzând albă și pură sfânt fior din slăvi celeste,
În albastrul cer de iriși după
    pleoapele-mi ferestre,
Ca să-aprinzi stelele minții tot ce vrei eu îți voi da:
    Numai să rămâi acolo, până mor...
    minunea mea!

DIOGENE

Într-o noapte ca Moș Ene
va veni sigur să-mi lase
Lângă gene, Diogene,
zece cărți cu-aceleași teme
Și idei
periculoase.
Sfidător, ușor sarcastic,
târgoveț pus pe-nvoială,
Mă invită printre cratimi
cu vin scurs în două strachini
Să-l ascult,
fără-ndoială!

.....
Știind că-mi place băutura
întorcând strachina-n dungă,
Vrea să-i bat tot lupanarul
și să-i strâng cu felinarul
Inși ca mine
slabi la pungă,
Înfierând abil corupții
ne va ține chiar de joi:
Trei, sau, patru conferințe
vizând noile tendințe
Cu mult patos...
din butoi.

ILIE

Plouă-n casă când și când ici sau colo câte-un strop,
Țigla-i veche, măcinată, pe tavan s-a nălbit varul
Și-i pericol... la potop;
Decât s-o repar în grabă prelungindu-i boala-n chin,
Socotind îmi spun adesea: - O dărâm să ridic alta
Și, mă costă mai puțin!
Apoi cad într-o dilemă, este greu și e de muncă,
Muncitorii luați cu ziua vor avea mereu pretenții
Dacă te zgârcești la pungă;
Întrucât ei decid prețul neavând cum să-i împiedici
Să fii sigur că la cină toropiți de stat la soare
Vor veni să-ți țină predici.
Plouă-n casă ici și colo, țigla-i veche, măcinată,
Să faci alta, scumpe-s toate, că renunți din start măi frate
Când n-ai bani nici de polată!
De mai prinzi și-o sărbătoare cum ar fi Sfântul Ilie,
La data când îi e hramul spre-a-l mai îmbuna de ploaie...
Poți să-i scrii o poezie.

OUL

Când de pe străzi o umbră îmi năpădise gândul
Și-n universul minții pustiul rătăceam,
Sedus ușor de calmul ce dimprejur luându-l
Pân-la sevraj din mine să ies, parcă... intram;
În fine, toropeala ce m-a-ncadrat în oul
De decriptat imagini pe cerul strâmt, idilic,
Eliberat de suflet prin năzăriri egoul
S-a revărsat în spațiul cu damf de-alcool etilic;
Că retrăiesc convulsii stupide dând din coate
Precum un corb în sticlă cu aripi de granit,
Să ies din ou, ce gânduri, prin coajă nu se poate
N-am nici măcar unelte să sparg al lui calcit.
Împrejurări ciudate nasc între trup și suflet
Pe-aceeași coardă-a minții mai multe controversse,
Oricât de cerebrală mi-ar fi simțirea-n cuget
Egoul și substanța sunt entități adverse.
Când de pe străzi o umbră s-a transformat în coajă
Spre-a aduna pustiul ce-aiurea-l rătăceam,
Sedus firesc de frica unui scenariu de groază
Pân-la sevraj din mine ieșind,... parcă intram.

CHESTII PERSONALE

De mii de ani se-tâmplă în orice parte-a lumii
Împovărați miniștri cu griji universale,
Politizând misia-și vor transforma spun unii
Întreaga tevatură în chestii personale.
La vrednicia obștii și-a mâinii bătucite
Profund întorși probabil părerii de rău să aibă,
Elucubrând noi reguli cu norme peticite
Au convenit: toți banii să semene cu-o șaibă.
Sunt mai utili la muncă decât să stea-n poliță
Urmând a da ștafeta spre-a-nșuruba ceva,
Problema-i cu șurubul, să sară nu cumva
Peste filet cu pasul... neunsa-i piuliță.
Că vin profani din urmă să-și deie cu părerea
Nicigând a pune mâna pe șaiba unșuroasă,
Rămași fără de slujbe, simțind că-și pierd averea
Politizând absurdul lucra-vor toți de-acasă.
De mii de ani se-ntâmplă în orice parte-a lumii
Guvernele să nască conflicte sociale,
Dimensiunea-ngoasei va transforma spun unii...
Întreaga tevatură în chestii personale.

SCORNIND PRIMEJDII

Înțeleg clar, cât sunt la guvernare
Scornind primejdii cei din fruntea țării,
Doresc extinsă limita răbdării
Supușilor lipsiți de apărare;
Extrapolând prin înscenări grotesce
Practica-n curs a noilor politici,
Cu mult sarcasm miniștri paralitici
Ne râd în nas ca demonii din fresce.
Că am intrat într-un sevrăj astral
Pe cât de lung atât de-ntunecat,
Aiuritor curentul democrat
Se zbate-n noi precum un avatar.
De-aceea văd cum oamenii politici
Prin încuscreli sunt tot în fruntea țării,
Cu mult sarcasm știind limitarăbdării
De noi minciuni ca viermii-s de prolifici!
Din orice fleac să iște noi primejdii
Induc fiori subliminal din fresce,
Ca nu cumva de ei să ni se-apelece
Ne-aduc mințind...
pe culmea deznădejdiei.

EXTENSII

Din sufletul bunicii mele curge
Un abur alb ca norii din fereastră,
Într-un șuvoi de stele demiurge
Căzute-n pomi, crenguțele să crească
Va isca flori invariant pe ramuri
Care-ncotro din muguri de crescut,
De cum îi bate inima-n talamuri
Pe ritmul ei îmi vine să strănut.
Flăcări de-azur în carne-mi dau năvală
Râuri de șerpi pe spate mă furnică,
Din brațe-mi cresc mlădițe în afară
Și-un abur cald spre ceruri mă ridică.
Lângă oraș e câmp cât vezi cu ochii
Fumegă-a stins prin nouri câte-un bloc,
Dorind să-arăt cât i-au crescut nepoții
Renunț din start, căci zburdă peste tot!
Flăcări tresar, orașu-i într-un scâncet
La fel de viu ca și cel de copil,
Pentru deochi să vină c-un descântec
Buna din cer se-apropie tiptil,
Fără răgaz străluminând răsfârângeri
Pe-orașul meu cu suflete de îngeri.

.....

De când mă lupt cu diavoli din mine
Miaună câini în haite fără număr,
Latră pisici la stele peste umăr
Și noaptea-i frig...
    în vechile ruine;
Ascult surprins ce spun cugetătorii
Strict focusați pe ceea ce se-ntâmplă,

Că mor copii în fosta țara sfântă
Scandeează-n grup...

pe chei conchistadorii;
Pe unde treci se vede că nu-i bine
Au colți de câini barajele stradale,
De botniță și stele-ambientale
Fugim ca arși
spre țările vecine.

Emană-acizi demonii histeriei
Albind cu clor cămașa ce-o purtăm,
De pe "online" fantasme cumpărăm
Plătind din card
servanții pandemiei.

Mai abitir prin târgurile goale
Latră pisici cu stelele pe umăr,
Miaună câini în haite fără număr
Și sar pe morți...
păduchii din spitale.

.....

Se stinge albă ziua nedeslușit de clară
Sar umbre ca și plumbul din munții solitari
Întors pe cant pământul de meșteri oțelari
Își varsă-n câmp dogoarea din cupa siderală.
Presimt că dinlăuntru o mână nevăzută
Îmi va fura din vise să le transfere-n neant,
Scrutând adânc în carne, lovind-o alternat
Întregu-mi trup se-adună să-nceap-o nouă luptă;
De-aceea corbii nopții venind din depărtare
Torpori de foc pământul le va sufla în pene,
Întors pe cant de meșteri neținând cont de vreme
Stropiți vor fi de umbre cu plumb să cadă-n mare.
Să m-odihnesc o clipă las trupul să respire
Deasupra unor ape cu valuri gri,-albastre,
Terifiant lumina e pusă să adaste
Ca mintea mea să-și schimbe întreaga plăsmuire.

De-altfel cum cresc zorii nedefinit de clari
Din palida scânteie a unor vremi trecute,
Nêndoios sar umbre de-o-ncepe să strânute
Întors la loc pământul de meșteri oțelari.
Trec nouri ca și plumbul prin noaptea solitară
Pân-la foton lumina-i nedeslușit de clară.

.....
Când pe funcții ticăloșii
tocmesc legi după năravuri,
Când batjocura, minciuna,
sapă-adânc frumoasa urbe,
Când prin falsuri și trădare
drepte-s liniile curbe
Ni se spune că-i un fiasco...
codul bunelor moravuri.
Măști pe ochi agită vise,
sar românii peste hopuri
Îngroziți de dictatura
guvernanțelor oculte,
După-atât gunoi și-abjecții
supărați pe cei din frunte
Vinovați de fals și ură
în urechi și-au pus toți
... dopuri.

.....
Ciorchinii mari de struguri se pârpoiesc la soare
Doar ce-a trecut Maria c-un coș de lubenițe,
Unde-am cosit deunăzi un cârd de prepelițe
Mi-a-mprăștiat tot fânul din aripi dând să zboare.
Mă simnt legat de cuibul unor plecate berze
Într-un torent de zbateri ca omul părăsit,
Că toate vin și pleacă la timpul potrivit
Acest demers mai are și-un dram de controverse;
De peste nori o toamnă se-apropie și bate
C-un vânticel corola semințelor de floare,

Că-i an rodos? Eu nu știu, ce știu e că mă doare
Să văd trecând noi pâlcuri de berze-ntârziate.
Curând va cădea frunza înruginind coclauri,
Cu must la fiert dăoaga se va suda de cercuri,
Să bem! Ce mai contează că este marți sau, miercuri
Oricum pe drum vom trece ca ciurdele de tauri.
În dreapta mea prin aer un stol de vrăbiuțe
A dat ocol grădinii să se ascundă-n tufe,
Lâng-un alun pământul dând semne că-are trufe
Mă face să-l acopăr cu câteva crenguțe.
Că-i an rodos? Eu nu știu, ce știu e că mă doare
Să văd trecând noi pâlcuri de berze-ntârziate,
De peste nori o toamnă se-apropie și bate
C-un vânticel corola semințelor de floare.

SLOBOZIND VORBE URÂTE

Uși găină, fire-ați, dare-ați, vorbe grele mă surprind
Neplăcut spre dimineață, somnoros, umflat la față
Ies în curte amețit să privesc cum își hrănește
Păsările-a mea vecină.

Repezită ca vârtoarea înspre biete-orătănii
Țipă cât o duc plămâni aruncând boabe prin curte,
Slobozind vorbe urâte îmi irită-n cap toți nervii
Pân' la limita răbdării.

- Ce-ai vecino, de ce sudui, de ce zbieri ca o nebună
Cât să sperii mahalaua cu-al tău glas cuprins de furii,
Ce pronunți, nu ți-e rușine, nu-ți dai seama cât de aspre-s
Vorbele ce-ți ies din gură?

- Te rog, lasă-mă în pace, nu văd ce te deranjează!
Fac ce vreau la mine-n curte, uite-așa mă simt eu bine,
Știind că păsările-s proaste te găsiși tu să fii primul...
Care mă apostrofează!

- Of, nu știi dragă vecină ce puteri are cuvântul!
Spus cu-atâta răutate prin vibrația-i subtilă
Străbătând textura cărnii cu-ale lui săgeți de moarte
Va lucra precum ți-e gândul!

Și cum toate au o noimă de-ndreptare ca măsură
Crescând păsări pentru casă când le vei găti, reține:
Întreit se va-ntoarce răul care-acum te-apasă...
La prădalnica-ți de gură!

PANDEMIA

Un roi de viespi prin vii a dat asaltul
Pământu-i plin de frunze și frustrări,
Un an mai prost cu-atâtea neplăceri
La vârsta mea nu știu să fi fost altul!
Cam de la Paști de când a-nceput criza
Ni s-a impus o viață de cazarmă,
Închiși să stăm, conștiințele să doarmă
Câteva luni spre-a nu pricepe miza;
Roiul hulpav de viespi contemporane
Și-a pregătit seringile cu-otravă,
Nu de microbi sau, viruși, mai degrabă
Spre-a ne-mpuia cu false diagrame.
Noi am crezut viclenele albine
Poftind la flori ca omul la prescură,
Cinci luni de stat cu botnița pe gură
Am fost mințiți că totul va fi bine!
Miroase-a toamnă-n strugurii din vie
- O, de-aș putea la țară să mă mut!
Văzând cum trec spre vii să dea asaltul
Aceleași viespi în plină pandemie,
Cu-alegeri noi...
la vot n-am să mă duc!

GRIJI NOI

Stai unde ești poete, printre rânduri,
Roagă-te-adânc că-i secetă, să plouă,
Se tot scumpesc legumele pe târguri
Încât și-un zvon devine-o grijă nouă!
În timp ce tu vorbești de revoluții
Prăpăstii mari crescut-au între oameni,
Neavând școli spre-a educa inculții
Pe-un câmp arid degeaba-ncerci să sameni!
Atrași fiind de zărilor albastre
Zace în praf cormana de la pluguri,
Cu ochii-n cer pe seceta din brazde
Stropim cu mir și murele de ruguri.
Am strâns puțin din anul ce-a trecut
Față de-alți ani oho,... la jumătate!
E-un carambol căci toți care-au putut
Fura legal, au luat pe săturate;
Nu ne-apăsa și tu în plus poete,
Roagă-te-n gând că-i secetă, să plouă,
Cum nu e leac ca lumea să se-ndrepte
Dă-ne, de poți,
măcar un strop de rouă!

TRECÂND POETUL

Arareori trecând pe stradă
Îngândurat și foarte trist,
Te-apuc-o undă de-ndoială
Că-ar fi răpus de osteneală...
Cum nu-l cunoști, fără tăgadă
Consideri că-i vreun pacifist
aflat la ultima paradă!

Dacă greșești, îți asumi vina
Unui demers ne-ntemeiat,
Lipsiți de scrupule toți, poate,
Vorbind de el ne vom da coate
Râzând pe-ascuns, neștiind pricina
Tristeții-i devenită boală...
întotdeauna fără leac.

Dorind cumva să îi împaci
Privirea aplecată-n bernă
Față de lumea trecătoare
Pe forfota zeflemitoare...
De vrei, e simplu să-i remarci
Răbdarea prin mersura fermă,
ce-ți dă de înțeles să taci.

GÂNDUL BUN

Copleșit de-amintiri câteodată
Ce mă fac din senin să mă supăr,
Căutând să găesc printre gânduri
Un motiv cât de mic
    să nu sufăr,
Înșesat peste tot orizontul
Cu-opțiuni de parcurs ideale,
Nedorind ca desimi să străbată
Gândul bun pân' la porți
    cardinale,
Peste tot risipit în tăcere
Tresărind cât să-l văd de departe,
Umbră gri prin neantul mirării
Alergând în pădurea
    de șoapte
Mi-a întors un salut peste umăr
Ca și când i-aș fi dat o idee,
Nedorind ca pe drumul trăirii
Pulsul meu din bătaie
    să steie
Dinspre zări reîntors în tăcere
Mintea mea de va fi s-o străbată,
Căutând un motiv să nu sufăr
Va veni cu ceva...
    să îmi treacă.

IAZUL

Iazul meu cu nouă ploi
ce-l invoc seară de seară,
Încărcat și el de gânduri
a rugat luna la rându-i
Să-mi trimită la oraș
zi de zi câte-un răvaș
Cu trăsura ei
stelară;

x

Printre vremi atât de tulburi
neștiind pe unde-s, oare...?
Din vad fără să mă văză
spune lunii că păstrează
Frunza celor nouă ploi
pentru mine de deochi
Deochiat
de-nstrăinare.

SĂRAC CU DUHUL

Închei aceasta toamnă mai sumbră decât toate
Ce zile gri, ce vremuri neînțelese de triste,
Să scap, n-am cum din asta, profunda pietate
Mă ține dârz sub talpa unor prigoni sinistre.
Încet, încet dar, sigur port jug la modul propriu
Oprit să-mi slujesc limba pierdut-am din nădejde,
Că inima îmi plânge de-mi lăcrămează ochiul
N-am cum să-ndemn străinii să simtă românește;
Nefericit fiind printre cei mai săraci cu duhul
Gonit din fața raclei Pioasei Parascheva,
Ce duhuri gri, ce vremuri că-njur cu tot năduful
În gând pe limba mamei măcar să fac și-eu ceva!
Că sunt român în crezu-mi prin crez îmi glăsuiește
Stejarul sfânt al țării de două mii de ani,
Dacă în rai Adamul știm toți că se-ngrijește
De-un măr... ei, bine frate, noi îngrijim stejari:
Să crească 'nalți cât munții ca din înalt strămoșii
Luminători în simțuri vibrând să-i ocrotească,
Văzând cum cresc, de ciudă înstrăinații obștii
Fără de crez pun jugul la stirpea românească.
Ce zile gri, ce vremuri, că-njur cu tot năduful
În gând pe limba mamei măcar să fac și-eu ceva,
Dintre români fiind sigur cel mai sărac cu duhul
Voi sta morțiș la racla Pioasei Prarascheva.

ZBOR DE CRIZANTEME

De când pe flori se-așază prima brumă
În tot ce simnt e-un zbor de crizanteme
Ah, cât aş da să ştiu ce-aveau să-mi spună
Pierdute-n van nescrisele-mi poeme!
Tot aşteptând minuni în chip şi fel
Ca viaţa mea să curgă de la sine,
Privind în gol l-al toamnei carusel
Împărţind flori, niciuna-i pentru mine!
Îmi trec prin cap puzderii de cuvinte,
Invidios mă-aplec să rup o floare,
Pe stratul alb de brumă, Doamne Sfinte
Din mâini îmi cad fragilele petale!
În jurul meu rotindu-se o lume
Numai de flori sclipind în culori vii
De pe versanţi mioarele în turme
Să nască-n stâni, prin zloată vor veni.
Ah, cât aş da să ştiu ce-aveau să-mi spună
Pierdute-n van nescrisele poeme,
De când pe flori se-așază prima brumă
În tot ce simnt e-un zbor de crizanteme.

SFERE

De dincolo de zările privirii
Mă împresoară fără să-mi dau seama
O sferă din zona universului întunecat.
Aura ei nedefinită c-un impuls dat de
Vertijul absolut al abisurilor transcendente
Se-nvârte aspirând spațiul împrejmuitor
Cu aerul văzduhului,
Piscurile înălțimilor,
Verdele viu al codrilor seculari
Și pământul cu cele de pe el zidite
    încet, încet,... până la mine;

.....

Simțurile îmi sunt mai ascuțite decât oricând;
Mă trage un curent cu amiros de frunze
Și flori veștede. Macii de pe câmpia sufletului
Aspirați de torpoarea aurei
Îi dau acesteea o nuanță sângerie
Cât să-i disting profunzimea. Vârtejuri de plasmă
Ca niște fuioare violacee de ceață
Rup din mine fără să simt nicio durere
Părul, pielea, carnea și oasele transformându-le
În ceva cu iz de mirt
    și dulce ca mierea de albine;

.....

Înlăuntrul sferei perfect translucide
Sufletu-mi prizonier emite fotoni
Ca un meteor în propria-i ardere
Până la sfârșit. Am rămas doar cu pulsația
De undă a conștiinței de sine,
Și aceasta abia alternând în perimetrul

Egoului personal. Percep încă
În transcendul spre infinitesimal
Lumina electronilor și pulsația cuantică
A abisului interior
până la stringuri.

.....

Deasupra mea cerurile
Suprapuse precum păpușile matrioșka
Redefinesc hotarele cu vămi de trecere
În ordine inversă spre stări diferite de rezonanță.
Coarda stringului din punctul meu de singularitate
Aflat în gestiunea rațiunii supreme
Îmi impulsionează vibrația spirituală
Spre a fi în rezonanță permanentă cu întregul,
Ca mai apoi, acolo unde este nevoie de mine
Să mă pot adapta în principiu unui număr
nedefinit de tipare.

.....

De dincolo de zările privirii
Mă împresoară fără să-mi dau seama
O sferă de lumină. Sunt copleșit de o aură
Cu miros de frunze verzi și maci înfloriți.
Vârtejuri de plasmă ca niște fuioare de ceață îmi repun
La loc fără să simt nicio durere părul, pielea,
Carnea și oasele, așa cum au fost; Deîndată
Simțurile încep s-o ia razna vibrând fiecare pe limba lor
De plăcere că sunt. Rațiunea supremă din profunzimea
Sferelor concentraționale le temperează avântul
cu ecouri bine armonizate.

SONETE TÂRZII

Mă arde-un zvon de frunză-mprăștiată
Din locul sfânt în care ne-ntâlnirăm,
Ce mult aş da așa cum ne iubirăm
Frunzele-n vânt la poarta ta să bată!
Mă trec fiori reiterând evlavii
Din pasu-ți fin sub poala albei rochii,
Dorind să-apari prin rugă închid ochii
Sperând ca tu, chemarea-mi asculta-vei
De unde ești prererăsfoind blesteme
Nimenea-n veci la ușa mea să bată,
Un dor nebun așa precum mi-l picuri
Ca zloata-n ochi topită printre gene
Neavând somn, de-a tale șiretlicuri
Aflând ce faci, hai s-o-ncheiem odată!

.....

Netezind încet și moale fruntea mea neodihnită
O, gând bun fără de patimi ce la pleoape te oprești,
Proiectând cu unda-ți caldă pe retină dulci povești
Despre-a tinereții lucruri simnt cum pielea mă furnică.
Retrăind cu ochii minții acea fragedă scânteie
De impuls vioi ce-avut-a sângele-mi curgând prin vene,
Dorul iute ca și gândul de la suflet prin artere
Zorind inima să bată i-a schimbat cantul la cheie;
Lumânarea șade stinsă, s-o aprind încă nu-i cazul,
Amintirile de-a valma cum îmi vin nu le văd clare,
Pe cele mai deocheate care-mi pot păta obrazul
De-aș putea acum, le-aș șterge; Să le șterg, e bine oare?
Ce-aș mai povesti eu lumii despre-un fapt fără de hazul
Consecințelor trăite... deloc neîntâmplătoare!

.....

O trâmbiță din ceruri va suna
Nori despicând să-mi facă zborul lin,
Râde-nțepat o frunză de ciulin
Doi cai mascați cu dricul vor pleca.
De moină-i frig pe-afară și ce vânt
Trage cu spic împrăștiind mizerii,
Poartă lămpaș toți ciocli ca minerii
Veniți la dric să vadă că nu sunt.
Răsună trist o trâmbiță pe cer,
Se-aud rumori mai mult decât amare,
Strânge din dinți un popă fără fler
Țipă strident sirena de salvare,
Joacă mărunț toți dracii-n cimitir
Văzând că nu-s,...
    în iad e sărbătoare!

TRĂIASCĂ!

Condus la braț de-un polițist cu vână
un bețivan al străzii, fără mască
Pân-la birou strigă-ndesat: -Trăiască...
domnul primar, poliția română!

Peste oraș s-a abătut o gripă
obligați fiind să stăm în carantină,
Cu legea-n pix, de-altfel fără frică
jandarmii trec pe străzi să intervină.

Vechi teorii îmi spun că-i o insultă
ceea ce văd l-adresa unor oameni,
Cum viața e mai lungă sau, mai scurtă
nu e moral să fim cu toții fameni!

Decât castrați mai bine morți de gripă
ori arestați, în cazul cel de față,
Când la guvern miniștri fac risipă
pe te miri ce... o, mama ei de viață!

Rămân pe drum salvări fără benzină,
bolnavii mor că n-au medicamente,
Ne rugăm toți la pronia divină
pentru-anticorpi ori, pentru stimulente

De- ceea cred că spațiu-i plin de viruși
mult mai vânjoși, în fine, mai perfizi,
Să poți afla ieșirea din neliniști
ah, cât de grea-i fereastra s-o deschizi!

Condus la braț de-un polițist cu vână
un bețivan al străzii, fără mască
Pân-la birou strigă-ndesat: -Trăiască...
domnul primar, poliția română!

ÎN ÎNȘINE

În înșine găsi-vom un loc de dat cu capul
Nu-i timp să ne mai punem cu toții-n păr cenușă,
Abia se mai aude din orologii veacul
De când ne stă zapciul în pragul de la ușă.
Ne asumăm vreo vină!? De vină-i pitpalacul
Ce s-a ascuns în smârcul din bălțile secate,
Suntem bolnavi și nimeni nu mai găsește leacul
Acestei boli de-un secol ce mintea ne străbate.
La inventarul țării vreo patru codrii-s lipsă
Cu nori, cu ploii, cu fulgeri, vreo câteva cascade,
Ne-am focusat pe șansa ieșirii din elipsă
Primind acas' toți hoții, crezând că-s cumsecade;
De-aceea pân' la capăt oricum mai e puțin,
Suntem purtați de valul besmeticului trai,
Cosmopoliții lumii și-ai despărțirii vin
Globalizându-ți viața să ceară și ce n-ai;
În înșine ne-mpingem cu crizanteme-n mâini
Se-apropie decembre cu-o altfel de osândă,
Ne ține strâns voința prea mult truditei pâini
Încât până și teama de moarte...
E mai blândă!

SĂ BEM TOȚI OTRĂVURI FIERTE

Când un om pe-altul înjură și tot el, de el se pierde
Prin întâii pași ai urii ca și cum cearta-i o primă,
Zi de zi, noapte de noapte, un pahar cu-otrăvuri fierte
Să bem toți, ar fi o cale spre-a întoarce ura-n stimă;
Doar așa în stânga-n, dreapta, vom putea ridica ochii
Pătrunzând cu ei lumina martor al schimbării noastre,
Ah, ce dulce-ar fi mirarea omului prin voia sorții
Să se-mpece cu dușmanii după ce-a scăpat de moarte!
Cântă-ntr-una cucuveaua de vreo șapte ani încoace
Din guvern urnind miniștri să se ducă la spital,
Mai ia foc pe ici pe colo câte-un ins ce în pat zace
Nu mă mir cât de jos suntem, mai degrabă... în ce hal!
Bugetarii de serviciu-și scui pă-n săn, n-au nicio vină,
Martor le e cucuveaua bună de alibi sau, scuze,
Că nu-s bani pentru spitale ori salvări să intervină
Ne-nțelegem cu injurii, mărunțind la draci din buze.
Să bem toți otrăvuri fierte, mă gândesc că-ar fi o cale
Intubați să-alungăm ura în desimile sihastre,
Doar așa, curați la suflet precum pruncii din spitale
Ne va mângâia lumina... martor al trezirii noastre.

ÎNTĂRĂTAT ROMANȚIOS

La serenada unui tâmp
    adusă unor țâțe goale
Nimic nu pare nefiresc
    prin distonantele-i acorduri,
De peste gard privind lasciv
    ca-n gât să i se facă noduri
Un scârțâit de pat prin geam
    îi ciupe corzile vocale.

.....

Fiind frig afară și târziu
    cu-atât mai cald e abajurul
Întărâtând romanțios
    flămândului de-amor, erezii,
Mult mai adânc și mai profund
    îl toac-o criză de depresii
Cu nebanatice zvâcniri
    încât să-i tremure femurul.

.....

Știind că-n fereastra de la drum
    ascunsă după draperie
Îmi stă o nimfă pe sofa
    ca porțelanul în vitrină,
Se strâng cheflii de amor
    dispuși pe loc să dea peșină
Pentr-un minut de amăgiri,
    zece procente din simbrie.

.....

Non-stop e coadă la traftir,
    mă rog, e-o-afacere bănoasă
Că-i plină lumea de smintiți
    în a iubitului grea taină,
De peste gard privind lasciv

cu nasturii deschiși la haină
Transpiră tâmpu-ntărâtat,
mizând pe ultima lui șansă

.....

Să cânte grav, în cheia fa
ca o harmonică stricată,
Sperând la cei din fața sa
în gât să li se pună nodul,
Speriați toți mi-au dispărut
crezând că-i popa cu prohodul
Lăsând traftirul fără clienți...
și-n geam,
o nimfă dezbrăcată.

MUGURI DE IARNĂ

Îngândurate de neliniștea toamnei
Resemnată în propriile-i iluzii,
Ramurale de nuc desfrunzite
Mă gonesc pur și simplu din curte
Încă din zori, ca nu cumva să-mi răspundă
La salutul de: - Bună dimineața!
Mirarea mea față de acest lucru
Îmi crează un ușor discomfort,
Ca o adiere de iarnă.

.....

În stația de autobuz a străzii
Doi nefericiți tremurând de nesomn
Renunță să urce în prima cursă spre centru
Atrăgându-mi fără să vreau atenția.
Neluat în seamă de dâșii
Caut încrezător pe sub lămpile încă aprinse
Un pieton care, să aibă la rându-i plăcerea
De a-mi răspunde la salut.

.....

Câțiva ochi
Deasupra măștilor de covid
Privesc indiferenți prin, și dincolo
De mine. Cetatea neterminată
Și-a mutat schelăria de pe crenelurile cenușii
În piața volantă a străzii. Învăluit de chidă
Clopotul catedralei bate înfundat
Aruncând peste oraș
Valuri de neliniști.

.....

Plecat cu probleme la primărie
De cum deschizi ușa la câteun oficiu,
Cineva în loc să-ți răspundă la salut
Ți-o reteză scurt: - Purtați masca,
Păstrați distanța socială, spălați-vă pe mâini!
După câțiva pași, un râs tâmpit
Atenuând puțin din isteria împrejurărilor
Mă acuză de blat cu virusul meschin
Al capitulării.

.....

Anul acesta
" Întâi Decembrie"
Neluât în seamă de nimeni
Se apropie cu pași timizi
Până la nucul meu desfrunzit din curte
(Aflat și el într-un puternic disconfort la îngheț),
Să-i înșire pe ramuri...
Muguri de iarnă.

NEVĂZUT

Dacă în iad se-aprind întruna focuri
Și-n rai la fel tot timpul e lumină,
Oriunde-ar fi să mi se-așeze trupul
Mă tem murind că n-o să am odihnă.
Privind în gol ca un năuc eterul
Atât de vast printre sclipiri astrale
Etern aș vrea să mă confund cu dânsul
Și nevăzut, să mor de-ntunecare.
Precum gândesc sunt foarte hotărât
Nanicând să merg spre o lumină-anume,
Pierdut în van oricum mă vor atinge
Pale de somn cu vise despre lume
Astfel încât ne-nchipuite lucruri
Iscând trăiri să-apară și să treacă,
Fiind timp destul ca între două vise
Să-mi pot afla odihna meritată
Caut năuc scrutând în van eterul
Două lumini ca fruntea-mi să-nsenine,
Ah, cât aș da să mă despart în tihnă
De îngerii și demonii din mine!

HOTARUL

Se-ntunecă de rău augur hotarul dintre stepe
Iubind în taină fără să sper a fi iubit vreodată,
Depusă-n straturi străvezii ce nu le pot percepe
Epuizat de-atât efort, la ochi am cataractă;
Să tot privesc ca un năuc pe la ferești rotunde
De râsul lumii am ajuns în astă-mprejurare,
Mă doare faptul că nu pot cu ochii a pătrunde-n
Misterul tainei să-l dezleg cu-atâta-neverșunare.
Să fiu eu oare blestemat pentru nimica lucru
Că țin în mine și nu spun ce vreau, ce mă frământă,
N-am să vorbesc nici dacă-ar fi să-ajung până la punctul
În care taina va da piept cu dragostea-mi flămândă.
Se-ntunecă de rău augur hotarul dintre oameni
Curând cu pietre vom lovi-n ferestrele vecine,
Iubind în taină fără să știm că va rodi ce sameni
De cataractă și cei răi vor suferi ca mine.
Presimnt că viața îmi va fi un permanent crepuscul
Cum stă eșarfa peste ochi așa ca drept răsplată,
Între iubire și păcat de-ar fi un punct minuscul
Hotar e bine să ți-l faci,
fără să-l sari vreodată!

LEVIATHANUL

Leviahtanul galben înotând prin smogul alb al ultimelor clipe

De la plămâni în corpul muribund sfarmă cetăți

De viață-mbătrânite.

Exces de zel al vechilor satrapi, monarhul meu exultă, că-i normal!

Totu-i să scoți profit din daravelă, cu morți engros

Pe tura de spital.

Leviathanul galben surâzând cu dinții albi de proaspătă faianță

Și-arogă-ntr-una dreptul la cuvânt slăvind non-stop

Procurii din instanță.

De poți să-ascuți aceste ineptii și n-ai nimic spre-a-ți reproșa vreodată

Gândesc că ești legat prin cumetrii ca un strigoi...

Cu lumea ce-alălaltă.

Amar parfum de lilieci în peșteri, profil de zări c-o atmosferă rară,

Portarii toți de la spital sunt meșteri să dea cu spray

Dezinfectant pe-afară.

Din orient dacă-a venit parfumul acestui hoit cu părul în zigzag

Că e, că nu-i, ori că-mi închide drumul, mereu mă-agăț

De-un metafizic prag.

Carantinat și chiar de-ar fi să crăp, monarhul meu îmi spune că-i normal!

Exces de zel al noului satrap, un mort în plus...

E-un simplu fapt banal.

PENE SÂNGERII

Sunt foarte sigur că-n curând ce-a fost, ce e, nu va mai fi
Cât timp pe culmea de pe deal se-adună nouri sângerii,
Albastre fulgere pe zări la cap mă tună îndelung
Să-alerg c-un junghi reumaticos prin ploile ce vor veni.
O turturea de chihlimbar zburând din rariști spre apus
La fel ca mine cu un junghi în piept s-o tulbure nespus,
Îmi stă pe vânt bătând arar atât de-ncet și-atât de clar
Încât s-o văd la asfințit sfidând stihiile de sus!
Mi-e frică Doamne că-n curând din norii cruzi ce se arată
Nu ne vei da nici albe ploi și nici zăpezi ca altădată,
Albastre fulgere pe zări la cap mă tună îndelung
Să-alerg c-un junghi reumaticos sfidând fuioarele de zloată.
Sunt foarte sigur ce vă spun: nicicând ce-a fost nu va mai fi
Și că din nourii cei reci vor cade pene sângerii,
Un vânt dă roată peste deal să strângă penele din fân
Pentr-un altar însângerat al iernilor ce vor veni;
Din piept un junghi reumaticos la mers mă tulbură nespus
Vâzând cum zboar-o turturea atât de lin și-atât de sus,
Sunt foarte sigur că-n curând ce-a fost, ce e, nu mai fi
Și peste culmea de pe deal vor cade pene sângerii.

SPAȚIUL DE PUNCT

Mi-asum deschis trăirea într-un punct
Eu izvorând de prin străbuni, se știe
Că deși-s viu, de-a pururi sunt defunct
Fără vreun rol în astă comedie.
De el mă-aștept să se lovească ușa
Trasă de sfinți oricând în fața mea,
Nu mă agit, că-mi vine ca mănuașă
Spațiul infim în care-un timp voi sta.
Lumea cum e de-și va întinde gheara
La locu-mi strământ sub cerul mohorât
Sunt pregătit asemeni ca și fiara:
Gata de-atac, încât să-i sar la gât
Și să-i reprim din mugurii genunii
Pofta de râs, mereu a ponegri,
Chiar îmi doresc să fiu groparul lumii
Acelea lumi ce m-ar batjocori;
Eu izvorând de prin străbuni se știe
O dată-n an am dreptul la cuvânt,
Deși îl am să nu spun vreo prostie
Mi-asum deschis...

Discursul printr-un punct.

STRANIA CHILIE

Văd pe fereastră iarna cum vine către mine
Scurmând cu gheara-i rece prin hrube pământești
- Eternitate-ambiguă de ce mă prigonești
Și mă trimiți în gherla macabrelor ruine?
Mai lasă-mă o vreme în strania-mi chilie
Clădită lângă veacul prezumtelor sechele,
Dă-mi timp să-ascut cuțitul din vârf pân-la prăsele
Cu el lipsit de milă să tai în carne vie.
Pustiul, grija, frigul crescând în timp și spațiu
Îmi trec prin față umbre mai mari ca elefanții,
Abia scăpat de temeri să nu mai afle și-alții
C-un fir înod speranța-mi de-altfel fără sațiu.
Că voi stârpi tot răul din gerul translucid
Nu-i bai, că unde-i iarnă etern e și-o schimbare,
La fel ca albatrosul zburând spre-un țărm de mare
De frica unor sloiuri albaștri-mi ochi închid;
Să ningă-apoi de-un stângen chilia mea-n ruină
Nu-i bai, că din zăpadă vor izvodi nădejdi,
De-aceea se strâng umbre la porți mănăstirești,
Să deie foc la iarna care va fi să vină.

NOSTALGICE

Tremură-n vânt prin picurii de ploaie
Un glas firav cu timbre îngerești,
Conduc atent și-ascult vrăjit cum cântă
Nostalgice colinde românești.
Vremea-i cu tâlc, șoseaua-mi joacă feste,
Mă trec fiori de ploaie demiurgă,
Pe contrasens din stânga mea șoferii
În loc să mă ajute, mă perturbă!
Drumul e lung, noroc că-i bun asfaltul
Înghiț în sec, șofatul mi-e-n rutină,
Cum de Crăciun am stat cu toții-n casă
Ascult vrăjit colindele-n mașină.
Mi-e cunoscut pe glas colindătorul
De la Prislop, cântând la mănăstire,
Ce ierni albind de printre brazi, ce timpuri...
Vestind un Prunc, spre-a noastră mântuire!
Vremea-i cu tâlc, șoseaua-mi joacă feste,
Drumul de, fapt, tristețile colindă
Mă bat lumini prin geam ca niște datini
Bune de leac la mintea-mi suferindă.

OGLINZI PARALELE

Dacă Biosferei i s-ar modifica
Oricât de puțin chiar și un singur parametru,
Asta va conduce la reconfigurarea
Tuturor echilibrelor biologice cunoscute.
În felul acesta, tot ceea ce natura a creat până la noi
De miliarde de ani, fie va dispărea, fie va deveni altceva.
Iluzia precară a unei stări de confort viitoare
Prin contribuția noastră “științifică” asupra realității
Îmi dă fiori. Ființa umană aflată în strictă legătură
Cu parametri din bucla spațio-temporală
În care se află, nicicând nu va putea să sară peste
Hotarele condițiilor prestabilite decât prin închipuiri
volatile.
Acele gânduri mi-au venit în urma
Unei experiențe trăite la Castelul Peleş, din Sinaia unde,
Aflat în camera oglinzilor să-mi savurez vanitos chipul
Atât din stânga cât și din dreapta,
Am tresărit văzându-mă multiplicat virtual către
nemărginire
De reflexiile succesive ale luminii dintre oglinzi,
Până la epuizarea luminii înseși.
Am revenit, totuși, cu picioarele pe pământ
Deoarece se apropia ora de prânz și, pe furis
Stomacul începuse să mă avertizeze despre limitele
Condiției mele de muritor, cu...
Crampe de foame.

BOTEZUL SUFLETULUI

Pe voia mea de-ar fi vreo sărbătoare
S-o pot trăi cu cheltuieli infime
I-aș da alt sens, alt rit, altă culoare
Păstrând oricum canoanele creștine.
Îmi e de-ajuns și-un firicel de gheață
Bătut de vânt sub streășini la ferești,
Cu ochii-n geam și soarele în față
Iscând zvâcniri de patimi omenști
Doamne ce-aș da că-această zi să fie
Altfel decât cu toții o râvnim,
Căci nemurind prin entitatea-Ți vie
Doar tu ne-ajută prin ea să răsărim!
Fiindcă-i o zi de nimeni neștiută
Precum un prag pe vadul unui râu
Voi sta un ceas în unda nevăzută
Sleit de frig cu apa pân-la brâu;
Păstrând oricum canoanele creștine
I-aș da alt sens, alt rit, altă culoare,
De mi-ar scălda și sufletul ei, bine...
Întregul an ar fi o sărbătoare!

GUBERNIA

Nu vreau să mor și nici să stau
sub steagul țării mele-n bernă
Pe care-un cârd de lilieci
sătui și grași să-și facă siesta,
Șofer de tir muncesc din greu
să-aduc pe străzi cu o cisternă
Dezinfectat de-mprăștiat
pentru strigoi să le stric fiesta.

.....
Așa că trebuie să plec
pe-ascuns să nu mă afle nimeni
Încă din zori pe-un nor de fum
lăsat în urmă ca o jale,
Grozavă furie străbat
știind ce fac și, pentru cine!
Altfel i-aș pune ca să dea
și ei pe-asfalt c-un strat de sare.

.....
Îmi este greu să tot privesc
vampirii cu-al lor joc de gleznă
Pe harta țării împrășcând
mizerii de la sindrofii,
Cum nu mi-e frică de microbi
și nici de lilieci în beznă
Întăi pe ei i-aș vaccina...,
că-s purtători de pandemii!

.....
Așa că trebuie să plec
pe-ascuns ca nimeni să mă vadă
Ori să fiu prins de vreun control
în starea de necesitate,
Carantinat fără temei

să pot ieși din ambuscadă
Îmi țin tot timpul-n torpedou
un test valid de sănătate.

.....

Nu mă aștept că voi scăpa
așa curând de boala asta
Și nici vaccinul dacă-i bun
(produs lumesc al noii practici),
Simțind că mor, vreau să opresc
în felul meu toată năpasta
Eliberând al țării steag
de toți microbii gubernatici.

SFÂRȘITUL LUMII

Întrepătrunse razele luminii
Precum le văd sclipind în culori vii,
Nimic din tot ce e nu va pieri
Și nu va fi nicicând sfârșitul lumii!
Aleator sistemele stelare
Marcând răscruci prin spațiul sideral,
Cu mintea mea și de-aș gândi gregar
Sunt ferm convins că au sorginți carnale;
Carnea de, fapt, fiind mugur de lumină
Mai bine spus lumină-ntruchipată,
Structura ei de spirit prelucrată
Va-nsufleți cu pronia-i divină.
Retransmițând emoțiile-n spectrul
Extins în neant de-altfel prin halouri,
Muguri de vieți candidede egouri
Se-ntorc mental l-al spiritului templu.
Atâta timp cât razele luminii
Se-ntrepătrund oriunde ai privi
Nimic din tot ce e nu va pieri...
Și nu va fi nicicând sfârșitul lumii!

ARIPĂ DE STEA

Învrăjbit cu noaptea stelei fără nume
Ca o desfătare de bujori în mai,
Parcă tot pământul clocotește-n mine
Cum se zbat în tropot coamele de cai;
E ianuar' iubito, ninge cu regrete
Peste a mea ființă din lumina ta,
Dacă-ar fi să ningă vise desuete
Într-o deșertare cum ningeau cândva,
Învrăjbit cu noaptea stelei fără nume
Din copilăria-mi fără de păcat,
Parcă toată carnea clocotește-n mine
Blestemat de-altfel să nu-ți fiu bărbat.
Dacă-aș ști pe unde ar urma să treacă
Pașii tăi angelici vlăguiți de nea
Prin a mea-ndrăznire sperând să îți placă
Dulcea-mi mângăiere-n zbor de catifea,
Tu desfă-ți aripa fără de prihană
Arătându-mi calea noi nădejdi să dai
Ultimei speranțe că va ninge iară
Peste noi cu vise și bujori în mai.

FARD

De-ar fi ca inima să-ntoarcă discret, ușor, pasional
Viața 'napoi eu m-aș opune acestui fapt să se petreacă,
O, voi iubiri de mult trecute invers pe rând la calendar
Să vă resimt pe când veți trece, oare și vouă-o să vă placă?
Nedumeriri mă pasc întruna, candori cu aure-ancestrale
Romantice scrisori lăsate așa aiurea, de izbeliști,
Mărturisirile trădării descrise prin anagramare
Vor tulbura o clipă ochii-mi cu fardu-acelorași priveliști;
Un iad dezgust fiindu-mi viața de-atâta rai peste măsură
Nu cred deloc a fi mai bine ca vremea să se-ntoarcă iar,
Șovăitor cu mine, Doamne, pune-mi trei lacăte la gură
Ca eu prin rugăciuni să nu pot, schimba din mers al tău
orar!

Degeaba inima mă-nțeapă trecut de prima tinerețe
Poftind pe-ascuns să se întoarcă mereu pe candidede-mi
drumuri,

Damnat al propriilor patimi scorțos cum sunt dar, cu
blândețe

I-alint iubirile trecute cu noi efuzii de parfumuri.

Nedumeriri mă pasc întruna: discret, ușor, pasional,

Romantice scrisori lăsate așa aiurea, de izbeliști,

Pentru iubiri de mult trecute invers pe rând la calendar

Aș face-orice să șterg tot fardul...

anagramatelor priveliști.

STRĂINI SOLITARI

Mă-ncearcă un zâmbet de nuntă știind că prin zâmbet
apari,
În crânguri cu flori parfumate vibrări de viori pastelate
adună străini solitari.
Mă ține-o durere din coastă de parcă-amintindu-mi
ceva :
De lucrul în pietre sterile sculptând la statui feminine
cu chipul și inima ta.
O lungă prigoană cobește de-amar glăsuind fără rost,
Urechea-mi 'delung iertătoare din steaua-ți la chip
schimbătoare
se-nfruptă cu vești ce n-au fost.
Un răs peste timp se repetă, ce greu e-un minut să-l
înduri!
Mereu dar, mereu călătoare vibrează dorinți trădătoare...
iscate de falși trubaduri.
De-aceea oricând părăsite miresele-mi vin la fereastră,
Mister și polen de prin parcuri, vibrări fără noimă din
'nalturi
mi-alungă durerea din coastă.
Presimnt o trădare iubită prin felul cum vii sau, apari,
În carne-mi dorinți masculine sculptează statui feminine
cu dălți de străini solitari.
Mă-ncearcă prigoana trădării ce fi-va prin nunta-n
curând,
Urechea-mi 'delung iertătoare la steaua-ți mereu
schimbătoare...
mă minte cu vești ce nu sunt.

PRIN NU ȘTIU CE ȘI NU ȘTIU CUM

M-ai fermecat cu frumuseți odată
Ah, cât de grei sunt anii ce trecură!
Prin nu știi ce și nu știi cum măi, fată
Tot timpul am în minte-a ta făptură.
Că-s fermecat probabil, de-o scânteie
Din ai tăi ochi, mai bine-i închideai!
N-ar mai fi fost năicând dureri să-mi deie
Torpoarea lor, prin față când treceai;
Din câte știi cu mintea-ți poți impune
Anume căi sau, lucruri de făcut,
Oricât de mult am încercat ei, bine
Ca să te uit, mai tare m-a durut!
Fiindcă păreai a fi în tot și-n toate
Momentele ce-n viață mă presau,
În miez de vești sau pe-a oglindei ape
Lovindu-mă de ochii-ți fără' să vreau
Privesc în gol, ce patimă ciudată
Să port în gând frumoasa ta făptură!
Prin nu știi ce și nu știi cum măi, fată,
Of,... cât de grei sunt anii ce trecură!

ȘAPTE GRADE

E dimineată.

Afară-s minus șapte grade Celsius.

Printr-o ploaie de cuvinte câteva umbre gesticulează frenetic

La televizor. Falangele lor fosforescente arcuite-n pumni

În lipsa unor argumente mai serioase zvâcnesc pulsând

Pe sub pupitrul microfoanelor dând de înțeles că,

Sunt gata oricând să înlocuiască vorbele dialogului

Contradictoriu... cu altceva.

.....

Iritat, comut telecomanda pe alt canal.

Afară-i frig, pe CNN, tot frig. Străzile Parisului încă de ieri

Acoperite cu un fum plumburiu ascund privirii

Trupe de jandarmi înarmați până în dinți

Vizavi de necunoscuți cu cagule pe față, gata de asalt

Asupra vitrinelor la vedere, vinovate pentru simplul fapt

Că se află acolo. Din când în când mai bubuie câte

O sticlă incendiară pe asfalt;

.....

Se-aud țipete de oameni împrăștiați cu apă,

Trec mașini de pompieri spre incendii, neîntrerupt

Răsună sirenele de salvări trecând prin barajele

Polițienești postate în intersecții.

Caut cu înfrigurare alt canal, alte știri:

Un cutremur de aproximativ șapte grade pe scara Richter

Îngrozește Serbia undeva la granița cu noi,

Foarte aproape de Timișoara(!).

.....

Afară-i frig, un convoi umanitar românesc
Înjghebat în pripă a și pornit printr-o tăiere de panglici
Către sinistrați. La marginile Bucureștiului
Sunt baraje polițienești
Pentru supravegherea circulației conform noilor prevederi
De carantinare, împotriva Covid-19. E iarnă și-i frig.
Azi este ultima zi din luna ianuarie pentru
Plata facturilor de utilități.

.....
Mi-e greu să mă ridic din pat, e încă întuneric
Și dau mai încet sonorul la televizor. Prin minte
Îmi zboară fel și fel de gânduri, absorbite parcă și ele de
Stranietatea imaginilor pe care le văd. Strâng din pumni
Să-mi stăpânesc amintirile aflate în dialog permanent
Cu ceea ce se prezintă la știri. Tresar buimac
Gândindu-mă la cutremurul trăit în urmă cu mulți ani
Și la efectele lui devastatoare:

.....
Revăd salvări, mașini de pompieri,
Case distruse de cataclism, fum, praf, sinistrați.
Eram în Craiova, elev la data de patru martie
Omienouășuteșaptezecișisapte. Cutremurul a avut
Magnitudinea de șapte grade pe scara Richter. Ceva în
Mine, îmi spune că lucrurile se aseamănă cu cele de acum
Nefiind deloc contradictorii. Mă răzgândesc și...
Dau drumul mai tare la sonor.

.....
Abia disting câteva cuvinte prin larma imputărilor
De tot felul. În lipsa unor argumente mai serioase
Apar și dispar umbre cu pumni-nceștați forțând
La maxim tensiunile obiective. Într-un colț de
Geam câteva flori de gheață îmi sugerează să mă îmbrac

Mai gros, fiind hotărât să merg în oraș. Mijesc pe cer zorii
Unui soare cu dinți gata să-mi muște obrazii toată ziua.
Crainica de la vreme anunță că:

.....

Temperatura maximă de astăzi,
Nu va depăși.... minus șapte grade
Pe scara Celsius. (sic!)

FRATE DUMITRE

Sunt îngrozit că-n dulcea Românie
normale sunt cătușele la tâmple,
Ridică-te Dumitre, din robie
și-aruncă mirt pe vechile morminte!
Cu mâinile-asudând însângerate
de-atâtea răni să scoți din piatră aur,
Blestem ți-a fost profunda pietate
spre cei avizi să fure-al tău tezaur.
Supus umil trădării cerând pace

ca bard frivol viclenelor elite,
Muncind în van de secole încoace
rămas-ai serv, răbdând... frate Dumitre!
Din tot ce-ai strâns hulpavii se înfruptă
formând un clan de vameși trădători,
Nu sta-n genunchi, victoria-i o luptă
luptând cu ei, Dumitre n-ai să mori!
Ridică-te ca hristul de pe cruce,
din umilinți te-avântă spre dreptate,
Îmbracă-te în aur și străluce
pe glie-n veci cu-ntreaga demnitate!
E tot mai frig și vremile-s mai grele
cei slabi slăbesc pe când cei grași se-ngrașă,
Din truda ta și-au pus pe frunți drapele
cerând să-ți storci și ultima cămașă.
Dușman fățiș al proaspetei elite
spun doar ce văd despre bogata-mi glie,
Cu brațele-ncordate măi, Dumitre,
revoltă-te... și scapă din robie!

BURG

Că sunt pasiv la ce-i în jur, constrânși pe străzi să rătăcim
Din ceasul vremii ce trecu prin burg de intrigi viitoare,
Se-ndoapă viruși-n spital cu noi tulpini ne pricopsim
Și dacă pruncu' ți-l botezi... cristelnița-i o provocare!
Funingini peste ziduri gri emit parfum de trupuri arse
O coadă lungă la hotdog înșiră țânci să stea degeaba,
Tăind amenzi gen măști pe nas, din pix și cu chitanțe false
Caschete gri mă fac să cred cât de-mpuțită este treaba;
Prin case urlă moartea, știu!N-ai cum să mai trăiești acolo
Și nici să bei la vreun necaz, ascuns în pivnița adâncă,
Decât să manifesti în grup, astăzi vă-ndemn, mai bine solo
Să nu îți afle vreun amic problema care te frământă!
Vagabondând încrezător prin parcul fără de candoare
Dintr-un copac un răs grotesc te va-ngrozi, asta e sigur,
Nu-i vis, nu-i glumă prin ce treci ci, spasme înfiorătoare
Fără de noimă vrând să bei un ceai din frunze de fenicul.
Se umplu piețele de fum, funingini sar din trupuri arse,
Țânci-amendați de la hotdog suflă nervoși în vuvuzele,
Constrânși pe străzi să rătăcim la știri se dau alarme false
De alte focuri în spital și... apă proaspătă-n cristele.

.....

Un nor de praf străbate Europa
La semafor luminile-s de-avarii,
Vremea-n februar'dansează hopa-țopa
Și-i jaf în munți condus din cancelarii.
Am pus din timp prelată pe mașină
S-o protejez de vâlul ce-i afară,
Prin nori de praf un vânt bate-n surdină
Și-n gol se trag semnalele la gară.
Tresar din somn să curăț prăfăria
De căini și hoți în burgul decadent,
Am strâns nisip să-l duc la butnăria

Ce toarnă-n frig dăoage de ciment.
În haine largi de praf contaminate
Tâlhari-mi dau binețe c-un: -Pardon!
Le stau în drum și nu mă dau deoparte
Nici de-ar sări un nastur la palton;
Ciclonul sec cu vântul din Sahara
Dă-ngheț la sol și-mi ține strânși ȋtarii,
Se-anunță ger de-ngheață toată țara...
Și-i jaf în munți condus din cancelarii.

.....

E trist să-ți vezi orașul în revoltă
Cu locatari pe-un maldăr de ispите,
Amestecate straturi sociale
Aclamă-n van speranțe năruite;
Contemporana pandemie-a fricii
Ne ține-n stres prin pierderea de slujbe,
Fără eroi, pe-un veac de sacrificii
Pleacă-n exil și puricii din urbe.
Asta observ când tace orice cuget
Și ni se șterg câte puțin din toate
De-aceea spun: - Să nu rămâi c-un muget
De animal, nu-i timp de stat deoparte!
Concetățean al noilor revolte
Nu vreau să-aud de pensii speciale,
Cu rezidenți pe-un maldăr de ispите
Votați legal, cad singur în eroare...
Sarcastic mod principiu-a-l înțelege
Chiar și de-am fi pro-sadomasochiști,
E trist să-ți vezi poporul stors prin lege
De antihriști ca despoți altruști.

.....

Privesc cum trece timpul și răul cum renaște
Multiplicat ca hydra din fiecare trunchi,
În burgul meu de-o vreme acest delir ne paște
Iscat de-otrava fiarei ajunsă la rărunchi.

Din adâncimea nopții Putere, ce naști monștri
Nu-mi otrăvi fântâna ce cu-adevăr mă-adapă,
Nedumerit, zănatic, sorbind din picătura
Ascunsă după lespezi, am leacul deocamdată.
Doar translatând genetic mai vechile năravuri
De-a înfiera flămânzii spre-a le dicta tăcerea,
Balaurii din umbră călca-vor pe cadavre
Copiii lor să aibă din plin toată puterea.
Exploatarea ființei luând forme elitiste
Sclavia postmarxistă redevenind modernă,
Instaurată foamea prin tehnici securiste
Se vrea ca-ntreaga-mi urbe să pută a tavernă.
- Să ne uităm trecutul! Ne-ordonă globaliștii
Ce prin trădarea țării sunt slugi la corporații,
Ne prăduiesc străinii pământul și averea
Ce cu sudoare-am strâns-o-n atâtea generații!

.....

Nu mă mai tem de ce-i în jur, chemați pe străzi să rătăcim
Funingini peste ziduri gri emit parfum de trupuri arse,
O nouă forfotă-i prin burg cu deshumări în țintirim
La ultimele-nmormântări, pe-ascuns cu documente false.
Prosperă viruși-n spital n-ai cum să mai ieși viu de-acolo
Caschete gri mă fac să cred cât de-mpuțită este treaba,
Tăind amenzi gen măști pe nas întregul circ devine horror
Privind la coada de hotdog ce-mbie țânci să stea degeaba.
Căzut ca musca în oțet poftesc și eu, neluat în seamă
Să scap cumva de-opresiuni mă țin de ei cât mai aproape,
Funingini gri, emulsii gri, emană damf de damigeană
Amprenta pașilor mei triști lipsiți de ritm și-nsemnătate.
Decât să manifesti pe străzi, retras în camera ta strâmtă
E mult mai bine să postezi pe net ce vrei ori, ce te doare,
Să nu îți afle vreun amic problema care te frământă
Răspunde-i scurt să îl blochezi și minte-l cu nerușinare!
Un cor de voci de pe whatsapp ne cere să ieșim în piață,
Nu-i vis, nu-i glumă ce aud, să scap de viruși mă asigur,

La tot ce văd și ce resimt, m-apuc-o stare ca de greață
Fără de noimă vrând să beau... un ceai
din frunze de fenicul.

SPAȚIUL OBSCUR

Acolo unde nimic nu-i
ceva oricum gândesc că este
Suficient cât să-mi trezească
noi întrebări fără răspuns,
Neștiind ce are-n profunzime
spațiul obscur îmi joacă feste
Trecând prin el să nu pot scrie
nimic pe foaia de parcurs.
Cosmonaut de-aș pe Lună
ca un soldat pe metereze
Luminile-nconjurătoare
nu cer nici bani, nici pașapoarte,
Din infinitele adâncuri
veni-vor să mă cerceteze
Intransigente și-ncontinuu
fără de greș săgeți de moarte;
Acolo unde nimic nu-i
blestem oricum gândesc că este
Suficient cât să-mi insufle
idei despre comori uitate,
De pe corola unei vieți
scruntând hotarele celeste
Nu eu străbat obscurul spațiu...
ci el prin mine se străbate!

ALT TIMP

Dacă-aș trăi alt timp și-n altă lume
Greșind la fel prin modul cum o fac,
De conținut golită fiindu-mi viața
N-am niciun drum pe care-ntins să calc;
Ce pot ști eu lumină dulce, clară,
Cernând minuni anume să te-aleg,
Lipsit de simț și-n promiscuitate
Cu firea mea doar umbre-am să culeg.
Trăsnați îmi dă prezentul cel continuu,
Fără de țel un zvon în neant mă duce,
Ne-ntrezărind de-altfel nicio noimă
La toate ce-s, cu normele caduce
Ce le respect mai mult din inerție
Arhiereu al propriilor patimi,
Visând măririi necuvenite mie
Leg amintiri să nu le pierd: cu cratimi.
Dacă-aș trăi alt timp și-n altă lume
Neștiind iubi, putea-voi să iubesc?
De conținut golit fiindu-mi trecutul
N-am niciun drept alt timp
să mai trăiesc!

GRĂDINA LUMII

Pământul greu de prea înalte zbateri
Iscă scânteii pe dunga de cazma,
Tăiat adânc cu-o lamă ascuțită
Însângerat musti-va-n carnea mea;
Miroase-a flori de ne-ncepute cruguri
Îțesc lujeri prin aburii de rouă,
Întors pe dos precum și-ar schimba roba
Din brazde-i sar iviri de lume nouă.
Pământul meu de prea înalte zbateri
Sacrificat plăti-va iar cu sânge,
Până-n rărunchi de muncă grădinarul
Când va săpa, durerea-l va străpunge.
Mustind sudori în varii circumstanțe
Fără succes ca moartea-i să abdice,
Pe-ogorul viu al marilor speranțe
Încep noi vieți din lut să se ridice.
Miroase-a bulbi de ne-ncepute cruguri
Îțesc scânteii pe dunga de cazma,
Întors pe dos cu josu-n sus pământul
Însângerat musti-va-n carnea mea.

VALORI CONFUZE

Am devenit din inerție clientul fidel fără de care
Să nu poată avea loc nicio lansare de carte.
Cum sunt interesat de ce mai gândesc sau scriu și alții,
Mă concentrez foarte atent pe expunerea tălmăcitorilor
De conținut, adică pe acele expresii care să dea putere
Motivațiilor lor, fără a avea vreo legătură cu opera
În sine. Efluviile de cuvinte elogioase adresate
Scriitorilor (pe marginea textelor cu grijă alese),
Mă induc în eroare, devenind adjuvantul ideal pentru
O altă semantică, transformând mesajul cărților în altceva,
Adică: "O altă poveste expusă publicului de către cenzorii
Așa-ziși cronicari". Mă bazez în cele spuse pe faptul că,
Citind la rândul meu cărțile, ideile exprimate în prefața
Acestora, chiar sunt mai valoroase decât cele ale cărților
în cauză.

.....
Obligat să particip la o zi onomastică
Am considerat că cel mai frumos cadou de oferit
Unei doamne ar fi o pictură reprezentând flori
De primăvară. Cum nu mai funcționează nimic
În centrul orașului, abia am găsit deschisă o galerie
De artă unde am intrat repede să comand ceva.
Expuse la vânzare, picturile proaspete emanau
Absolut orice dar... nu flori. Linii fără contur,
Tușe cromatice fistichiu aruncate cu nuanțe de galben,
Roz, alb, verde, cenușiu, nori, bulbi, frunze, petale,
Raze palide de amurg și, cam atât! Neînțelegând ce vor
Să însemne, eu vreau flori de primăvară așezate frumos

Într-o glastră. Dau să plec însă, ceva mă atrage
Ca un magnet. Rama! Da, rama din lemn cu flori lângă
Flori, frumos sculptate și împrelung înșiruite, să dea
Frumusețe pânzei neinspirat încărcată
De pensula artistului cu... năzăririi primăverine.

RECVIEM

Îndur cu greu un vânt mai aspru știind că nu voi îngheța
Obişnuit din plin cu iarna, oricând să râd la supărare,
Degeaba-mi urlă-n tâmple lupii un recviem de cucuvea
Deprins să îi ignor sunt sigur că nu-s a lor preocupare.
Ce va urma e mult mai simplu: voi fi același muritor
Compătimit de vreo crăiță pe vara care va veni,
Răpus de frig să-mi fie trupul carne de ars într-un cuptor
Mi-e frică de incinerare: ... cu "trendul" ce ne va lovi.
De prin ruini un corb în robă dorind să mă împărtășească
Va da cu aripa-n cenușă iscând funingini fără rost,
Știind ce mult am iubit viața, chermezele cu vin sau, pască
Cătând iubiri va afla singur: - N-am ținut niciodată post!
Dorind de-altfel să îmi afle orice capriciu cât de mic
Invidios pe mine corbul cu gheara va scurma prin oase,
Degeaba-i urlă-n urechi noaptea toți lupii de la țintirim
Alt recviemul va dori-n locul celui ce-abia se terminase.
De prin ruini ieși-va lume în frigul care-o va-ngheța,
Sfârșitul parcă să-l trateze ca pe-o-ntâmplare oarecare,
De-aceea râd în hohot morții pe-un recviem de cucuvea
Cântat de lupi lângă cenușa...
depusă-n urne funerare.

EXPROPRIERI

De patru zile sap năuc,
transpir intens, mă ia cu frig
Nu mai țin cont că pot răci
ori ceva grav să se întâmple,
Îmi e totuna de-am să mor căci,
- ce-am avut și ce-am pierdut!-
Indiferent ce pun în sac
tot timpu-i gol pentru-a se umple.

.....
Contează cumva că-s bolnav?
ce dacă! Să nu-mi fie foame
Tremur lucrând meticulos
cu nerv pe țarina română,
Atât cât a rămas din ea
să nu o vândă vreun vătaf
Cu școală în exproprieri
trecute-n plan și, la-ndemână.

.....
Ce nebunie m-a cuprins,
ce draci în mine se-nfierbântă
Nervoși ca semenii din jur
pe sapa mea lucrând cu caznă,
E plină țarina de hoți,
întregul plai mă înspăimântă
Că nu-mi voi lua nici de-aș muri
o clipă de răgaz pe brazdă.

.....
De-aceea sap ca un nebun
în mantra mea transcedentală
Cât mai adânc, meticulos
pe-un fir de plumb până-n origini,

Întregul neam luat pe hârleț
să-l zvâr! în rariștea de țară
Spre-a fi usca cu fulgi cu tot
încrengăturile de pricini.

.....

N-am nicio scuză de-s bolnav
ca nelucrând să mi se-ntâmpie
Vreodată fără de motiv
să mor în țarina română,
Expusă la exproprieri
de-o fi să-apară vreun vătaf,
Voi face-orice să-i sar în ochi
că-mi stă-n puteri
și-i la-ndemână.

DIN RĂSADURILE SEREI

Ideala primăvară peste zarea revărsată
Prefăcându-se-n petale rod al sufletului gând,
După primul echinocțiu îmi va spune că-n curând
Revenind divinul Paște, voi fi iar ce-am fost odată.
Client fidel al florăriei speculanților de bine
Veneticilor obraznici cu toți banii la chimir,
Încărcată de surprize marfa scoasă în april'
Din răsadurile serei va sta doldora-n vitrine.
Supărat îmi e pământul cu luna la subțiori
Pe cei puși ca să amâne ziua devenirii noastre,
Neștiind care-i problema, deducind adieri plaste
Voi fi iarăși tras pe sfoară la tarabele cu flori.
Ispitit cu noi promoții de un tril de păsărele
Să le țin și eu isonul pân-la ultima suflare,
Prefăcându-se răpusă, sunt pus iarăși la-ncercare
Folosindu-mi slăbiciunea, iarna încă la putere.
După primul echinocțiu cu-a mea patimă de flori
Revenind divinul Paște, primăvara în curând
Lepădându-mă de falsuri și de serele din gând...
Va veni să-mi umple brațul cu narcise și bujori.

COLIND SUBLIM

Moto:

Dalbe flori și leri-i ler
cânt mahmur pe străzi stingher
Ce-i la noi,
așa-i și-n cer!

Mi-e de ajuns cu gândul să te aflu
o, Domn al meu născut din Preacurata,
Zei mahmuri de-atât alcool în sacru
cântă-n delir că, cea mai sfântă-i apa!
Ecouri largi redesenând contururi
la tot ce-i viu în marșul spre divin,
Pe calea lor încredințat de-a pururi
că voi păși, e musai să beau vin!
În plin război cu viața monahală
zeii mahmuri pornit-au să colinde
Cerul întreg cu-o rugă specială
pâna la noi că nu mai au merinde.
De-aceea eu cu sufletul creștin
plin de dorinți reinventând agape,
Le dau colaci în mersul spre sublim
și-un șpriț să bea, căci...
Altfel nu se poate!

ECOU DE FRUNZĂ

Vântul neștiind că trece printr-un lanț de sinecuri
Cu un ochi în partea stângă
    altu-n partea legănată,
La hotarul de pe zarea mărginimii secerată
De slugarnicii prostiei îndârjiți ca niciodată,
S-a gândit să bată-n poarta
    milenarelor păduri.

Frunza stoarsă de uimire neavând ce să aleagă
Tresăltând în stânga-n, dreapta
    scoțând sunete-omenești,
La urechea tiraniei sinecurilor domnești
De pe zarea mărginimii-nchipuirilor lumești,
Va vibra până-n străfundul
    crom'genezei... s-o-nțealeagă.

Iterând că-i sufletistă și că nu ea poartă vina
Spectrului albit de de foșnet
    cu săgeți înspre abis,
Vigilentă cum e dânsa între iad și paradis
Va zidi la toți nebunii din nervuri un paraclis
Îndeobște să nu vadă
    printre ei mișcând lumina.

Milenara mea pădure ce de vânturi legănată
Pe oceanul de neliniști
    scoțând sunete-omenești,
C-un ecou de undă verde pân-la porțile cerești
Va ruga să-i strângă vântul tot frunzarul în calești
Spre-a-l mprăștia pe zarea
    mărginimii secerată.

ÎNGER MILOS

De-s gata să calc pe floarea căzută
La tâmplă-mi duc mâna în loc s-o ridic,
Întors sunt de-un înger milos care-mi spune:
- Întinde bre, pasul și sari peste dânsa
ori stai potolit!
Văzând că pe mine nu-s sigur deloc
Murdari îmi sunt anii din urmă cu totul,
Infimă fiind șansa să mor la soroc
Mă bântuie floarea precum o nălucă
luptând cu sorocul;
Din iarna trecută spre mijloc de-april'
Nădejdea nemorții din ceruri coboară,
Un suflet de floare cu glas de copil
Plutind fără vlagă la mine-ndurare
încearcă să ceară;
De-s gata să am un dram de conștiință
La tâmplă-mi duc mâna în loc s-o ridic,
Ca oul în coajă întreaga mea ființă
Spre înger cu frică se-ntoarce:
... și stau potolit.

GLIGOR DE FOC
(În memoria sriitorului Gligor Hașa)

Ardealule tărâm de sânge, izvor de rai din sat în sat
Îmi bați în piept ca și un clopot prin re-nvieri să mă
petreci,
De când au năpădit mișeii peste pământul tău bogat
Îmi strigi: - Deșteaptă-te române,
deșteaptă-te din somnul cel de veci!

Apoteotic Apusenii tocați mărunt să se prăvale
De parcă un blestem lovește c-un drug la marmoră să-i
crape,
Spre munți bătrâni pornesc martirii cuprinși de-a lor
cutremurare
Peste podișul transilvanic
din gheara hoardelor să-i scape;

Înlăcrimat după-un bun prieten de parcă mi-am pierdut
cămașa
Să sară inima din pieptu-mi prin zborul său către neant,
Mă înfior de ce vrea Horea văzându-te o, Gligor Hașa...
Să-ți deie tulnicul lui Iancu,
de pe tărâmul celălalt

Ca să alungi nelegiuții ce trupul patriei ne fură
După un plan al noii ordini spre-a-l reteza cu câte-un
stânjen,
Ne-nvins de clica mondială te-ncrunți aflând cum ne
înjură
Obedienții fără țară,
ca din stăpâni iar robi s-ajungem!

Golgota sângeră mai hristic, plânge pădurea de stejari
Preluând în frunze tot păcatul nescurs al apelor de
Mureș,
Spre-ai tăi confrăți supuși robiei cu sulițe de mercenari
Loviți în trup și-n cele sfinte
te-ntorci mai dârz, cu-al slovei iureș;

Gligor de foc, român de sânge, izvor al nostru de iubiri
Îmi bați în piept ca și un clopot pe veci de tine
să am parte
Încât să strig din toți răunchii, -proscris al noii deveniri:-
- Deșteaptă-te române și te luptă,
deșteaptă-te din somnul cel de moarte!

RISC ASUMAT

La poarta țării-s semne de război
Din est spre vest armatele fac razii,
Cum să-și împartă munții de la noi
Nu se-nțeleg profeții cu heralzii;
Ies aburi reci din vechiul continent
Câmpia mea mai are o nădejde,
Realertați c-un virus violent
În tot ce văd nimic nu-i omeneste.
Atacuri sunt: de cord, de bănci, de țări
Un risc ți-asumi de vrei să mai trăiești,
Sub cerul strâmt al marilor trădări
Nu-i timp de stat cu luna la povești;
Și se aude că-ntre sud și nord
Se-mpart iar mări prin fronturi virtuale,
Plin de-armament nu-i liber niciun port
Să poți găsi un loc de acostare.
Ies aburi reci din vechiul continent
La poarta țării-s focuri de război,
Să nu ne pierdem glia de sub noi
Vom face scut; Pericolu-i prezent.

ANTIPRIMĂVARA
(din 2021)

E-așa de frig spre dimineață
Că mă feresc să-ating pereții,
Cum lemne nu-s, tremur și rabd
Mai pun o pătură pe mine,
O brumă cade peste straturi
    să-mi taie ultimele fire,
Corpu-mi fac ghem să-mi fie cald
Până în Mai mai sunt trei zile
Așa că-aștept bunul meu soare
În prag cu razele-i
    Pe clanță.

De mi-ar deschide vântul ușa
Nu vreau deloc să ies afară!
Foarte sensibil la curent
Sub plapumă mai, treacă-meargă:
Să nu mă prindă de picior
    și pe sub ușă să mă tragă,
Corpu-mi fac ghem să-mi fie cald
Trei zile lungi de carantină-n
Războiul cu-antiprimăvara...
De pat mi-am prins singur
    Cătușa.

RĂSCOLIND CĂILE DUHURILOR

Între rut și sărut
Întrețesută de căile duhurilor
Rațiunea supremă stăpânind curcubeele,
Emanată din cel mai înalt for al cerebralului celest
Pulsează sacadat mișcând discret
Aura dintre lumini și umbre
Pe ritmul propriei sale
Respirații.

.....

Cum toate prin trăire evoluează
Mai presus decât adâncul misterelor
Și mai adânc decât cel mai întunecat
Dintre acestea, suma fapturilor fără de număr
Din intersecțiile spațio-temporale
Alimentate cu iubire de mângâierea pulsației,
Indiferent de genotipurile lor astrale
Va fi întotdeauna pară.

.....

Cum lumina izvorăște
Din interiorul sacral al microcosmosului
Obligând duhurile
Să aprindă ochii fapturilor fără de număr,
Rațiunea individuală a fiecăruia dintre noi
Va începe fără de greș
Să pulseze-n taină ...
Sacadat.

.....

Întrucât n-am cum
Să explic acest fenomen,
Împăcat de-altfel cu puterea insignifiantă
A capacității mele de înțelegere,
Mă mulțumesc doar cu privilegiul
Contemplației trăirii scânteind
Din siluetele genotipurilor lumești,
Întotdeauna pare.

ABSURD PROGRES

Nu mă închin la lucruri și icoane
ură purtând din plin deșertăciunii,
Încă rezist și nu îmi ies din toane
așa cum vor sau, mă îndeamnă unii;
Că lumea-n jur a-nnebunit cu totul
iubind nespuse diverse artefacte,
Din carnea ei fără să-și plătească ortul
deșert fertil va crește mai departe.
Acest nărav al lumii de pământ
cu inși de dus prin zarea de nisip,
Spre-a se lupta cu morile de vânt
din cod și-au șters al cărnii arhetip
După un plan diabolic ca proces
spre-a-nlocui umanul cu roboți,
Grotesc calvar ne paște-acum pe toți
opușii dârji absurdului progres !
Că lumea-n jur a-nnebunit cu totul
nu vreau să-ascult ce mă îndeamnă unii,
Decât să-apuc pe calea spurcăciunii
mă-ntorc nervos...
Și mă strecor cu cotul.

DESPRE IUBIRI

Ce mult aş da să cad-o ploaie pe grâul holdei viitoare
Cu berze-n pâlnc care să treacă zburând pe zarea din ferestre,
Despre iubiri cânta-vor cucii cu glasuri de privighetoare
Încât spre iepe necheza-vor
suri armăsari fără căpestre.

Mă voi gândi din nou la viața din ouăle ce-au lăsat cucii
În cuib la cite o silvică ori vreun năuc de măcăleandru,
De-aceea tac când cucuveaua nănașă la toți matracucii
Va chiui de bucurie
în cioc cu-o frunză de leandru.

Trezit în zori de-a mea speranță să fiu mai mult decât am fost
Iertat, în fine de tristețea nepetrecutelor ardori,
Văzându-te tăind la frunze gândind că-s bune pentru post
Postind de dragoste iubito...
pe-această cale ai să mori!

De-aceea vreau să ieși odată din umbra albelor perdele
Ca să te-ating fără' de rușine uitând că poate-ai să mă cerți,
Trec peste lan pâlcuri de berze cu feți frumoși de printre stele
Și de-oi greși prin ce ți-oi face...
nădejde trag că-ai să mă ierți!

Despre iubiri cânta-vor cucii cu glasuri de privigetoare
Încât spre iepe necheza-vor suri armăsari fără căpestre,
Să salte-n noi pline de farmec ardori lipsite de pudoare
Cu feți frumoși lăsați de berze...
ca niște îngeri la ferestre!

ULTIMUL NOSTALGIC

Să mă ningă, să mă plouă până mi-oi ieși din minți
Un eon de timp în clocot ce mereu din noapte vine,
Cu al inocenței flamuri topesc steme din arginți
La virtuți să clădesc troițe unde lumea
    să se-nchine!

Că mă ține amintirea împietrită-n tot și-n toate
Azi nimic să nu descopăr din ce e, ori s-a prescris...
Retranscendental divinul dacă în trăiri se zbate
De-oi cădea în somnul morții
    mă voi retrezi prin vis.

Profitori, mai marii lumii într-un hal fără de hal
Exploatând tarele cărnii cu-ale lor porniri nefaste,
De prin flori adunând pruncii mint că-i absolut normal
Să îi dea spre înfiere
    cuplurilor pederaste;

Că mi-e dor, mi-e dor de satul izolat în nemurire
Ca pedeapsă a iubirii ce îi port fără de sațiu,
Cu miros de pâine caldă să nu mor prin flămânzire
Mă întorc mereu și-l caut
    undeva în timp și spațiu.

Întrucât tiranii fură, slabii suferă de șale
Precum lepedea pe soclul așezat la mila ploii,
Speriați cu noua criză de produse-alimentare
Să nu piardă din câștiguri
    steme-și fac de-argint strigoii;

Că-mi voi pierde cunoștința împietrit în tot și-n toate
Să mă ningă, să mă plouă până mi-oi ieși din minți,
Retranscendental divinul dacă prin trăiri se zbate,
Exprimând dorinți umane...
    mă va ispiti cu-arginți.

Un eon de timp în clocot dacă-aș fi cu mintea trează
Nici așa nu cred că-i bine! Existând un un punct nevralgic
La troițele virtuții unde lumea bani visează,
M-aș ruga să-mi gălesc satul...
    trist ca ultimul nostalgic.

P.S.

Decât să vorbești oamenilor oricum neascultători vorbește
vântului, munților, apelor și pădurilor aflate dincolo de
circumferința privirii însă, ai grijă ca ceea ce spui să fie adevărat,
altfel te vei rușina până la tăcere de ineptiile spuse doar
    ascultându-ți ecoul.

CUPRINS

E TIMP DESTUL/5
JERTFUND LUMINI/6
PUSTIUL/7
NOSTALGICE/8
MĂȘTI/9
COMPLICAT/10
VERSET NAIV/11
VREMURI/12
TELELEUL/13
NATURĂ STATICĂ/14
NINGE ÎN MAI/15
NU-I TIMP DE STAT/17
ECLIPSĂ PARȚIALĂ/21
ADÂNCATA/22
AZI ÎNCOTRO?/23
DIN VECHI REVOLTE/25
FRACUL ALBASTRU/26
CAVIAR/27
ȘI DACĂ-AR FI/28
MINUNEA MEA/29
DIOGENE/30
ILIE/31
OUL/32
CHESTII PERSONALE/33
SCORNIND PRIMEJDII/34
EXTENSII/35
SLOBOZIND VORBE URÂTE/39
PANDEMIA/40
GRIJI NOI/41
TRECÂND POETUL/42
GÂNDUL BUN/43
IAZUL/44
SĂRAC CU DUHUL/45
ZBOR DE CRIZANTEME/46

SFERE/47
SONETE TÂRZII/49
TRĂIASCĂ !/51
ÎN ÎNȘINE/53
SĂ BEM TOȚI OTRĂVURI FIERTE/54
ÎNTĂRĂTAT ROMANȚIOS/55
MUGURI DE IARNĂ/57
NEVĂZUT/59
HOTARUL/60
LEVIATHANUL/61
PENE SÂNGERII/62
SPAȚIUL DE PUNCT/63
STRANIA CHILIE/64
NOSTALGICE/65
OGLINZI PARALELE/66
BOTEZUL SFLETULUI/67
GUBERNIA/68
SFÂRȘITUL LUMII/70
ARIPĂ DE STEA/71
FARD/72
STRĂINI SOLITARI/73
PRIN NU ȘTIU CE ȘI NU ȘTIU CUM/74
ȘAPTE GRADE/75
FRATE DUMITRE/78
BURG/79
SPAȚIUL OBSCUR/83
ALT TIMP/84
GRĂDINA LUMII/85
VALORI CONFUZE/86
RECVIEM/88
EXPROPRIERİ/89
DIN RĂSADURILE SEREI/91
COLIND SUBLIM/92

ECOUL DE FRUNZĂ/93
ÎNGER MILOS/94
GLIGOR DE FOC/95
RISC ASUMAT/97
ANTIPRIMĂVARA/98
RĂSCOLIND CĂILE DUHURILOR/99
ABSURD PROGRES/101
DESPRE IUBIRI/102
ULTIMUL NOSTALGIC/103

DE ACELAȘI AUTOR

1. Armonie divină- poezii, Editura Călăuza, Deva 2010;
2. Îngerii nopții - poezii, Editura Prod. Com. SRL, Târgu-Jiu, 2010;
3. Interferențe - poezii, Editura Karina, Deva, 2012;
4. Pasărea Paradis - poezii, Editura Karina, Deva, 2013;
5. Fulgere în oglinda sufletului - poezii, Editura Karina, Deva, 2013;
6. Lumina umbrelor - poezii, Editura Emma, Orăștie, 2014;
7. Revelațiile tăcerii - poezii, Editura Emma, Orăștie, 2015;
8. Insomnii - meditații, Editura Emma, Orăștie 2015;
9. Sonetele firii - poezii, Editura Emma, Cluj, 2017;
10. Trilogie fantastică - teatru liric, Editura Ștef, Drobeta Turnu-Severin, 2017;
11. În ochiul furtunii- versuri, Editura Ștef, Drobeta turnu- Severin, 2019;
12. Stihuri provinciale- poeme, Editura Ștef, Drobeta Turnu Severin,2020:
13. Puncte de vedere- editoriale de presă, Editura Ștef, Drobeta Turnu Severin, 2020:

Volum recomandat
de
ASOCIAȚIA
CULTURAL-EDUCAȚIONALĂ ȘTEF
Președinte - Ștefania Adela NEDELCU